

« БЪЛГАРІЯ » излиза въ срѣда и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдплатена е: у Цариградъ 150 гр. кайме а вънъ отъ Цариградъ 40 беим.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРІЯ

Писмата които ся отнасятъ до редакцията надписватъ ся до Драгана Цанкова.

Листата у които сѣла подписка та, отговарятъ за Вѣстникътъ.

Ничо не ся плаща за какво то ся виѣсти въ « Българія »

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата на Х. Д. Пам. Галата.— Въ Търново Г-на П. Кесимова Шменъ Г-на Матео Рачева, въ Габрово у Г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у Г-на Ив. Ваклидова, въ Плевенъ у Г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра Г-на Х. Г. Славова, въ Кааоферъ у Г-на Х. И. Димова, въ Сливенъ у Г-на Г. Дачева, въ Пловдивъ у Г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у Г-на Б. Миркова, въ Ямболъ у Г-на Георги Марангоса, въ Силистра у Г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у Г-на Велико Петровъ, въ София у Г-на Х. Мано Стоянова, въ Котелъ у Г-на Сав. Димовски, въ Джурѣя у Г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у Г-да Бр. Х. Гюрови, въ Дуиница у Г-на И. Янакіева, въ Видинъ у Г-на Х. Т. Цанкова, въ Хислюкъ у Г-на Христула Чорбаджи, въ Ловичъ у Г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у Г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у Г-на Г. Икономовъ, въ Созунъ у Г-на К. Диржеловицъ, въ Свиштовъ у Г-на Минъя Раткова, въ Бургасъ у Г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у Г-на Н. Д. Станчогу, въ Руссе у Г-на Пепра Златова, въ Гюргево у Г-да Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраида у Г-на М. Поповича, въ Галацъ у Г-да Бр. Добровича, въ Варна у Г-на Д. Х. Тулевъ и Сѣд. въ Букерешъ у Г-на Иванча Минчова, въ Тулча у Г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у Г-на Шопова, въ Карлово у Г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Положеніето на Българити къмъ Грциити и Арменцити.

продълженіе

Ние даваме на нашити читатели продълженіето отъ № 83. Ние сме имъ длъжни отговоритъ на въпросътъ: *какъ става че народити у които жие са най почита, сж най сили, най богати и иматъ най много вліяніе въ свѣтътъ.*

Доказателството ще бѣде малко дълго. Ние молимъ читателити си да ни слѣдватъ съ вниманіе.—Душата ся показува у челоу съ два начина: съ разумъ и съ чувството. Разумъ казваме знаніето на челоу, неговата способностъ, неговото благоразуміе, качества, които той придобива чрезъ ученіето, чрезъ чтеніето или чрезъ опытътъ въ практическіятъ животъ. Сичкити тия качества ги наричатъ качества на умътъ. Напротивъ онія, които иматъ за основа чувството, както любовта или умразата, великодушіето или скъпостъта, дързостъта или страховитостъта, тия сичкити качества ся наричатъ качества на сърце то. Челоу, свършенціятъ челоу, го съставлява съединеніето на качества на умътъ съ добрити качества на сърцето. Сѣки го осѣща и трѣбува да го забѣлжи у сичкити хора че които искатъ да сждатъ за единъ човѣкъ осѣняватъ го преимущественно въ отношеніе на сърдеч-

нити му качества, отъ колкото въ отношеніе на неговтъ умъ; за това като искатъ да говорятъ за доброто на единъ челоу, който и да е искусенъ на примѣръ сахатчія, казуватъ: той е единъ честенъ челоу отъ колкото: той е единъ искусенъ сахатчія. Това показва че даватъ по много уваженіе на сърдечнити му качества отъ колкото на качества на умътъ. Между тия два вида качества има още тая разлика, че качества-та на умътъ могатъ да се придобиватъ отъ челоу въ продълженіе на сичкити му животъ. Знанието, способността, благоразуміето могатъ да са умножатъ у единъ челоу, тѣ могатъ да са усвършенствуватъ и науката не са свършува за челоутъ освѣтътъ съ смъртъта му. Напрстивъ качества на сърцето, добри или зли, той ги донася на свѣтътъ съ рожденіето си. Едно дѣте, въ люлката още, може да бѣде добро или зло, покорно или опърничево (ниатчія). Опыттъ още е доказалъ, че добрите качества на сърцето могатъ да са развѣтъ, а пакъ злити могатъ да са унищожатъ, нѣ съ условіе че това измѣненіе на челоуското сърдце може да са извърши само въ дѣтинството.—Сѣщо са забѣлжили че това преобразование на сърцето отъ малко дѣте е постоянно, и челоутъ носи до гробъ бѣлѣтъ на чувството съ което ся напоява въ тая епоха на животъ

тъ си. Истината на това преглѣдуваніе е таквази щото нити единъ языкъ, нити единъ народъ не сжествува дѣто да нѣма една пословица. У нашити языкъ сжествува много таквизи, които показватъ тая мисль, на примѣръ: *както го е довякла, таквази го и завлякла.....* И наистина челоу може да стане ученъ, благоразуенъ, способенъ, чрезъ наукага, чрезъ опытътъ въ практическіятъ животъ. Слѣдователно трѣбува да е много важно, за интересъ на самиятъ челоу, както и за интересъ на обществото, на което той ще бѣди членъ, щото добрити качества на сърцето му да са развѣтъ, а лошити да са ограничатъ. Това стараніе, което има за цѣль да преобрази сърцето на човѣка още отъ малко дѣте, нарича са въ практическіятъ животъ *първа отхрана.*

И кой може, мислите вые, да са патовари съ тая отхрана на челоутъ? То са знай че не може да бѣде бащата, който може да са патовари. Каквото и да му е положеніето въ свѣтътъ, работи му ще го извличатъ вънъ отъ къщата му, главата му сѣ пълна съ важни мисли, грижити за да нахрани къщата си, за да умножи иманіето си или да удовлетвори честолюбіето си. И дору ако положеніето му му позволяваше да стои въ къщата си, естеството му не го е подарило съ това търпеніе тол-

косъ потребно за да са занимава съ едно дѣте. Твърдостта на волята му, бързината на дѣйствието му, строгостта, като характеризуватъ общо мжжѣтъ, могатъ по много да повредатъ отъ колкото да направятъ добро. Нетърпѣнието на бащата може да роди опърничество (инатъ) намѣсто покорностъ, неговата строгостъ—страхѣтъ намѣсто привезанностъ и обвѣруване. Слѣдователно невзбѣжно е че тая тънка работа трѣбува да са повѣри на жената, на майката. Слаба на тѣлото и подложена на хиляди мжки, които мжжѣтъ не познава, жената не е способна за тѣжки работи. Вътрешното на кжщата, грижита на кжщата съ естествено на ржката ѝ. Леснопреклонна, блага, състрадателна, като не желае друго освѣнъ да има денъ и нощъ дѣцата при себе си, майката е най добръ прилична и най добръ расположена да са занимава съ тая първата отхрана. Тя ще научи дѣтето да са моли Богу, да носи едно комаче хлѣбъ на просякѣтъ, да състрадава за оногози който съ мжчи; тя ще му заржчва да обыча другарити си да прощава погрѣшките другиму, също тя ще му хули лжжата, лицемѣрието и срамнитѣ работи; тя не ще да забрави да го приучи на дѣятелностъ, на чистотата, на редъ.

Ако добръ заблѣжи, челѣкъ ще намѣри че въ тия правила съ съдържава сичкитѣ длжжности, които челѣкътъ има къмъ Бога, къмъ ближиятъ си и къмъ себе си. Явно е че ако дѣтето са напои съ тия правила, той ще остави бащината си кжща пълно съ тия чувства които са даватъ на челѣкътъ, както: *добро сърце* или *благородно сърце*. Дайте сега на младиятъ челѣкъ, даруванъ съ едно таквози сърце, познанията които неговото положение изискува, и ще имате съвършенъ челѣкъ, полезенъ и драгоцѣненъ членъ за обществото.

Прочее съки ще са съгласи, че длжноститѣ на една майка съ твърдѣ тежки, и съ малко разсѣждане съки ще

намѣри, че трѣбува да съществуватъ срѣдства, за да съ възмжхнатъ у дѣцата тия правила чрезъ една леснина, и трѣбува да съществуватъ срѣдства за да са развѣятъ у тѣхъ добритѣ расположения и да са унищожатъ лошитѣ наклонности. Съки още ще са съгласи, че тия срѣдства трѣбва да бждатъ основани върху съвършенното познаване на челѣнското сърце, че трѣбува да са измѣняватъ споредъ тѣлосложеніето на дѣтето и споредъ расположеніето му, и найносѣ трѣбува да съществува една стѣпенъ въ употребленіето на тия срѣдства. Съки ще са съгласи найпосѣ, че тая първа отхрана изискува особни познания, и че занаятътъ на майката—ако може така да съ нарече—не е только лесенъ. Явно е че тия познания не могатъ да съ придобиятъ инакъ освѣнъ чрезъ ученіето, и колкото една майка има ученіе, толкосъ по много тя ще може да изпълнява съ успѣхъ първата отхрана на дѣтето.

Отъ това слѣдва, че колкото помного у единъ народъ жените иматъ ученіе толкосъ по много ще има просвѣтени майки, и слѣдователно толкосъ по много ще бжде у тоя народъ числото на хората които да иматъ тия благородни качества на сърцето, за които говорихме. Нъ за да може да придобіе ученіе, жената, бждѣщата майка трѣбува да е свободна; трѣбува да има равно право съ мжжѣтъ, трѣбува да е неговъ приятелка, неговъ другарка, а не неговъ робиня.

(слѣдва)

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 9-врія 1/13 1860

Въ предпѣтъ си още листовѣ бѣхме спомѣнали за съединеніето Бски-загарско и тѣхнитѣ школи—но безъ никакви подробности. Днесъ самата комисія школска има честъ да ни събщи подробноститѣ на това съединеніе, което е най благополучното иѣщо за напредваніето въ единъ градъ. Ието думитѣ на същиятъ дописникъ: „За да са вдигне това неспоразуменіе требаше да

• ся състави дърво една комисія отъ по • достойнитѣ ни граждани, относително за • училищата, че сетѣ да ся устрой добръ • и гражданската ни община. Такава комис. • отъ иѣколко члена (за едно съ народното • ни читалище) ся нареди іоще въ начало • то на миналиятъ мѣсецъ 7/врія по желаніе • то на сичкитѣ граждани и съ одобреніе на • гражданската община. Комисіята неможе • ше да начне дѣлата си напредъ отъ 29 • 7/врія—и първата иѣйна грижа е била • да съедини учебнитѣ заведения и да ги • положи подъ една организация.»

Това богоугодно дѣло е едно отъ най знаменититѣ и най похвалитѣ за Загарци; дѣло което ги приближава при образованитѣ други народи; дѣло което е самото средство за да могатъ по скоро да постигнатъ снова що желаѣтъ. Ние не ся съмнѣваме че тѣ като постоянствуватъ на това, което прави радостъ съкиму чувствителну челоуѣку, ще заслужатъ и за примѣръ и на другитѣ тѣхни съсѣдинци. Дай Боже!—Иишо друго иѣма да ни спаси отъ този междунази на вредъ раздоръ освѣнъ приближаваніето единъ съ другитѣ и споразумѣніето. Новечето въ назъ раздоритѣ дѣто владѣѣтъ съ отъ неспоразуменіе и отъ неискренностъ; ако достигнемъ тѣзи двѣ погрѣшки да поправимъ, то сме веки въ пѣтятъ на нашето благополучіе. И тѣхъ иишо иѣма да бжде достойно за да ги искорени освѣнъ образованіето отъ народни и добротравни учители. Ние като съчувствуваме съ тѣхъ радостъ за това съединеніе, желайме и неговото същес в ваніе за с гда.

Съединеніето това на учебнитѣ заведения станало, на 9 8/врія, торжественно въ училището при храма С. Никола съ пристѣтствіето почти на сичкитѣ граждани, учители и ученици. Въ събраніето това единъ отъ членовитѣ на комисіята, изрича една бесѣда която съдържава много малко дългати въ комисіята, на учителитѣ и ученицитѣ и други иѣкой наредби.

— Съобщаватъ отъ Т. Пазарджикъ едно изложене възъ испѣтътъ школски, който е бмъ на 7 7/врія. Ако всяки испѣтъ, до сега що сме изложели, е заслужаватъ иѣщо похвало, тожи по дописката не намиръ тая награда.

Испѣтътъ зачналъ отъ едно слово на учителятъ, слово което было безъ никакътъ вкусъ и пріятностъ—и което ся относало повече за него отъ колкото за гражданитѣ че не ся грижали за училището. Ученицитѣ освѣнъ дѣто были много слаби въ уроцитѣ

си, били и много злонравни.

Въ сѣщото време станалъ и испытѣтъ на женското училище. Тукъ дописката съвсемъ друго ни говори. Ученицитѣ въ това училище сѣ достойни за похвала; тѣ били въ голѣма разлика отъ оназъ годишното испитаніе; тѣзъ година били въ превосходство и въ отговоритѣ си и въ нравствеността си.

За назъ като добронравіето по настоящее повече значи отъ ученіето, нѣ ще кажемъ не само на Т. Назарджикитѣ но на сички наши Българи сѣдующето: когато избираме учители не треба да гледаме само на тѣхното ученіе, но треба повече да внимаваме въ тѣхнитѣ нрави, въ тѣхното отхрание; зашто при тѣхното ученіе, тѣхнитѣ духъ служи за храна на яшнитѣ дѣца. Младото дѣте е като една млада фиданка; а во послѣдната отрасте безъ да си оправи, тя тѣй си веки остава за всегда; тѣй и дѣте то ако въ младината си ся злѣ поведе, то тѣй си ствоя и до гробъ. Ние можимъ нашитѣ Българи да дадѣтъ добръ вниманіе въ това, зашто това е много важно за нашитѣ потомци. Ние изъ общо, безъ да ни е сражъ треба да кажемъ, нѣмаме никаква добра отхрана; сѣдователно дѣцата наши не намиратъ никакъ това въ назъ, което просвѣщенни народи могатъ да предадѣтъ на тѣхнитѣ чада. Отъ кого може да чакѣтъ тѣ това което въ родителитѣ си не сѣ намерили? Явно че не отъ друго освѣтъ отъ учителитѣ. Когато учителитѣ нѣматъ което тѣ за първо изискватъ, то ученіето имъ само малко ще имъ заслужи. За това по настоящее треба да гледаме първо нашитѣ учители да сѣ добронравни, родолюбиви и много малко образовани—и послѣ да обърнемъ вниманіе на ученіето имъ. По настоящее нашитѣ чада много повече иматъ нужда отъ добро образование, правіе и поведеніе, отъ колкото отъ ученіе: ученіе то е едно знаніе, а образованіето е едно украшеніе, едно поправленіе на нравитѣ; ученіето може да бѣде и въ дваѣсе години на възразѣтъ, а отхранието, образованіето бѣва най паче въ помладите години. Не треба да сисаме думитѣ ученіе сѣ образование, нито образование сѣ просвѣщеніе; тѣ и третѣ си иматъ свѣка своето особено значеніе както и отношеніе. Ние като нѣмаме време да ся простремъ много въ опредѣленіето на тѣзи рѣчи, ще кажемъ само: ученіето е едно знаніе, едно изучаваніе, както занаятътъ отъ единъ майсто, тѣ; изображеніето, кое о може да ся развѣ чрезъ ученіето, е способътъ чрезъ

кого то человекъ зема нравитѣ на единъ народъ или на съобщіе си; просвѣщеніето е по обширно, то ся относъ къмъ познаніе на евойственното и нравственното обхожденіе на другитѣ народи.

—Забѣлежаватъ ни отъ Панагюрище че на вторіятъ 8-врія църквата на това село ся осветила. За освещеніето това владыката самъ не въспрѣлъ да иде по пратилъ едного неговъ на име Левкія съ нѣколко грѣцки попове. Освещеніето станало много безпорядочно, зашто Левкій не приготвилъ нищо изъ напредъ; при това то было, какъ да е. По дописката, Г. Левкія не гѣдѣлъ друго нищо освѣтъ какъ повече пари да искара, колкото отъ панагюрище толкова и отъ околноститѣ—и въ това кое сѣ заплашаваніе, кое сѣ подмилкване, сполучидъ.

Свойството на фанаріотитѣ вече го научиме, тѣхното напѣреніе знаемъ че не е друго освѣтъ паръ, като имъ знаемъ цѣлѣта то не трѣбва да члѣ намираме махна; тукъ сѣ виновати повече онѣ които давѣтъ. Като нашитѣ българи постоянствуватъ да не давѣтъ, какво ще земѣ? Явно че ще ся прикара както може. И тѣй вмѣсто да ся жалуватъ нашитѣ българи, по добръ да не давѣтъ.

—Увѣрватъ ни отъ Сливенъ че Сливенско—Асѣнското [кзупохорско] общество извършило двѣ достопохвални дѣла: първо приклонили иконома си поизъ Юрдана да ся остави отъ фанаріотскитѣ си духъ и да приеме народно свещенско облекло—това онъ подтвърдилъ писменно Второ склорили и поизъ Стамъ, който държи нѣкой сѣза отъ търновската каза да ги присѣдини съ сливенскитѣ и да припознава сливенско—Асѣнско общество.

Асѣнскитѣ жители сѣкоги ся сѣ явили по съ любородіе отъ колкото сѣщати Сливенци—и въ това обстоятелство тѣ го подтвърдяватъ. Само ние ще имъ забѣлежимъ че тѣ показватъ голѣма слаость като търсятъ да приклонѣтъ поизъ Юрдана. Вмѣсто да го приклонѣтъ тѣ трѣбаше да го отклонѣтъ, зашто вѣдѣтъ козината ся измѣнява а нравитѣ си никога и тѣй поизъ Юрдавъ какъ сѣщати фанаріотитѣ, той никога не ще ся остави отъ свойствата си. Българитѣ фанаріотитѣ е по лошъ отъ сѣщатѣ грѣцкѣ: гопи нѣтъ търси за своя частна полза или слава да наруши и най паче въ сегашни обстоятелства, народността българска; той е по неприятедь отъ нашитѣ неприятели—такъ какъ човекъ вмѣсто да ся приклонѣва трѣба да ся отклонѣва.

Отъ сѣщатѣ градъ приемаме още едни

дописка колто ни съобщава безпѣтнити постъпки на единъ грѣцъ духовникъ ганоюзія

и да кажемъ нѣ нѣмаме тукъ мѣсто за да ги изложимъ и тѣй ги вмѣстече особено. Само ще забѣлежимъ че това показва голѣма нечувствителность въ сливенци. Сливенци които сѣкога търсятъ да ся покажатъ любородіето тукъ го потѣжкватъ! тѣ сѣ това показватъ че сѣ много по дозни още и отъ тѣхнитѣ Асѣнски жители. Сносно ли ще ви бѣди това предъ очите на другитѣ? нѣ сѣкаме че не; за това и сме увѣрени да чуймы незабавно добро слѣдствие.

Ние които търсимъ да ся отървемъ отъ игото Владицко, търпимъ нѣмъ калугерско! Ние знаиме че това не е безъ партизани, то тѣ партизани не сѣ съ чувство българско—и такъва хора въ назъ сѣ достойни за покрусаніе, зашто тѣ предаватъ отеческото добро за едно ласканіе и за единъ нечувствителъ тѣхенъ интересъ.

При сичката тая наклонность къмъ тоя духовника, не е съзнателно че тѣ прашатъ и тѣхнитѣ съпруги при него да ся изповѣдатъ Добро дѣло: (!) Село безъ бога не бѣва, дума пословица та, зашто Сливенъ градъ да бѣде. Когато е тѣй работата, отберете баремъ нѣколко отъ сой и самородецъ а не едного ганоюзія. Срамота истина и голѣма срамота! Но, както и да е, ние санадѣваме че честолубіето Сливенско скоро ще ся яви—и оставяме въ пълни надежди.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Т. НАЗАРДЖИКЪ 26 Септ. 1860

Господине Издателю на В. Българинъ!

На колкото мѣста до сега обнародвахте испытаніята имъ, почти все бѣха напичени съ похваленія, и на нашето училище въ варуша испытѣтъ му стана на 7 миналитѣ, макаръ и да не заслужава едно таково сѣщо похваленіе, но не трѣба и да примѣчваме неговата заслуга.

То стана на 7 миналитѣ както рекохъе подиръ отпусътъ на църковната служба. — Най напредъ ся отвори отъ едно слово на учителитѣ: То бѣше (словото) много добръ на мѣстото си, относително, по вече за него си, колкото за гражданете че не сѣ ся грѣжляли заучицѣето. Словото му нѣмаше нѣкаква пріятность, зашто бѣше безъ никакъвъ вкусъ на съчиненіето му и много проста работа въ слога тѣ му. Учениците ся испитоваха на много слаби предмети, които и единъ уче-

никъ отъ даскалъ — стойковата духовна академия може съ по-отличност да ся отговори. Както отъ първиятъ така и отъ вториятъ класове на отговорътъ си не бѣхъ по-горни отъ единъ псалтирджия; кога чете наустъ псалтирь-тъ си безъ нѣкакво възбаваніе или изясненіе по-вразумително отъ печатаното; за това ги туряме и сравняваме са даскалъ стойковите академписти. Когато двата тѣя класове така ся отговаряхъ, а по-долните отъ нѣхъ щото бѣхъ, какво ли ще бѣждатъ? сякаш, че нищо друго; освѣтъ, сюрія отъ животни, които дихатъ и шаватъ, а нищо повече.

Най първото забѣлѣжаніе на учениците отъ страна на народътъ въ бѣше безвразумителното нѣхъ поведеніе.

Като ги гледахъ да шаватъ, и отъ мѣсто на мѣсто да ходѣтъ да си ся подсмиватъ, подшиповатъ като карагеозчета въ-средъ народното събрание; това правеше голѣмо отвращеніе въ сърдцето на единъ добровѣспитанъ чловѣкъ:

Нѣя сякаме Г-не, че кога единъ ученикъ не е нравствено възпитанъ изъ-начало, то и умствено не може дабже, защото умътъ му бива сякога разпылянъ и онова щото учи не хваща основа. Видися Г-да учителите и тѣя таково възпитаніе да имѣтъ, такава системата на училищата нѣхъ да е била дѣто сѣ ся и тѣ учили! Нѣя ги свѣтваме отъ наша страна да идѣтъ да видѣтъ поне въ по-долните отъ нѣхните си училища, какъ предаватъ и каква системѣ дръжѣтъ и ако обичатъ да пожертвувѣтъ по нѣколко временце въ денѣтъ да послушватъ и глѣдѣтъ; не ще да е срамота на достолетіето нѣхъ чинили сѣ, макаръ единѣтъ да е ученикъ отъ кіевскѣхъ семинаріѣхъ другийтъ отъ Песвѣрѣжскѣхъ академіѣхъ.

Въ сѣщиятъ денъ стана и испѣтътъ на момичатата. Нѣхното отговаряне по нѣжността си, както на сегашното така и на ланското испытаніе по благодарни слушателите и по-отличителни бѣхъ въ нравственото си поведеніе. Внимателното и трудолюбивото стараніе на учителката Евпраксія, заслужватъ ѣ достойна похвала отъ страна на народѣтъ нѣхъ.

Нѣя бѣхъме и на ланското испытаніе, и то си приличаше на това, защото майсторите му бѣхъ все тѣя.

Прѣди нѣколко дни мина отъ тука Софійскійтъ владика за Цариградъ.

—Отъ Панагюрище дади пѣтътъ на учи-

телѣтъ си извѣстиятъ грѣкъ Пливатозли Николаки Харитоносъ, и на негово мѣсто турни одного българина. Въ сѣщото време привикали другѣя грѣка отъ Пазарджикъ смѣтъ на Напазооу Николчо, по свойството си сѣщи чапкѣнѣтъ.

—По-случай видѣхъ въ вѣстникѣтъ въ брой 76, стр. 364 въ изглѣдѣтъ на бѣлга. работи за П. Алекса че взелъ отъ една пандохуса 250, нѣй ще выопишете подробно работите, кога свѣрши обирѣтъ си.

—Пловдивскія владика Пансія взема записъ на Мененкоуиците отъ 1500 гро. за Фирманъ да нѣхъ извади за прѣквата; нѣто фирманѣтъ нѣхъ е извадилъ нѣто пакъ записъ нѣхъ дава. Нечуто разбойничество! Селяните умоляватъ цароградските бѣлгари да нѣхъ помогнатъ въ това обстоятелство И сѣ въ пѣяна надѣжда зашто сѣ наричатъ одачѣ на общото добро.

ЖЕЛЕЗНИКЪ 26 8-врія 1860

Г-не Редакторе на В. България!

Въ послѣдний брой на вѣстника въ видѣхъме, че дошло до васъ извѣстіе за съединеніето на раздѣленѣтъ до сѣга наши училища; но може да сте лишени отъ подробности за това отколѣ желаемо съединеніе на училището нѣхъ, по това и спѣшимъ да ви съобщимъ слѣдующето което умолявате ся да въѣстите въ почтенѣ си листъ, ако го видите за добро.

Много явленія нѣхъ въ природата, отъ които едни ни привличатъ и оставятъ въ насъ пріятни впечатленія, а други напротивъ ни ужасяватъ дору и досаждаютъ; но както първѣти тѣй и вторите ставатъ по едни закони на природата, и сяко може да послужи за нѣщо добро, кога само по себѣ си то е зло. Това не ще го обясняваме съ примѣръ а ще го приспособимъ на насъ, на нашѣя градъ, за които право бѣше писало обществото на младите въ единъ отъ вашите листове, че той ся възлѣва като корабъ по море раздѣраемъ отъ силни и неприятели вѣтрове на несъгласіето, интригите и злобата.

Да ся нехвалимъ по ще речеме, че до сѣга было туй бурно врѣме за насъ подиръ което настана вече тихо и пріятно врѣме за голѣма наша радостъ и удовлетвореніе: Железникъ не е вече разкъсанъ на партии споредъ владѣщото до

сѣга неспоразуменіе-между гражданѣтъ за много работи, частни и общи, а особено за училищата. Но да по са неподовеште миналото и дано ся упазите настоящето състояніе на работите за всегда.

За да ся вдигне това неспоразуменіе трѣбваше да ся състави първенъ една коммисія отъ по-достойните нѣхъ граждане, относително за училищата, че сѣтъ да ся устрой добръ и градската нѣхъ община. Такава ком. отъ нѣколко члена (заедно съ народното нѣхъ Читалище) въ нарѣди още въ началото на миналия мѣсяцъ 7-врія по желаніето на сѣчките граждани и съ одобреніето на градската община. Но ком. неможеше да начне дѣлата си по-напрѣдъ отъ 29 7-врія и първата ѣ грижа бѣше да съедини тукашнѣтъ учебни заведѣнія, и да ги положи сѣчките подъ една организация, въ което и улѣчи твърдѣ добръ. И туй съединеніе на училищата нѣхъ стана торжественно по-прѣдната недѣля [9-8-врія] въ училището при храма С. Никола, дѣто бѣха събрани освѣтъ членовѣте на общината градска и членовѣте на училищната ком. съ членовѣте на народното нѣхъ читалище и много още отъ по-първите нѣхъ граждане, въ присѣдствіето на сѣчките учители взаимни (4) помощни (2) и главни учит. (2) съ Турски (1) и Гръцки (1) и съ по-голѣмѣтъ ученици отъ I — VI класъ.

Тукъ подиръ благословеніето отъ свѣщенника, и подиръ обикновенната молитва на учениците (които стояха наредени благочинно въ залѣтъ на училището, и около тѣхъ общото събрание), единъ отъ членовѣте на ком. и отъ по-почетелството Школски излезе предъ събраніето съ една бесѣда, изъ които нѣхъ предлагами на читателите само нѣхъ кои мѣста отъ началото и заключеніето ѣ.

Ето началото на реченната бесѣда:

» Съграждани! Днешния денъ е единъ отъ най радостните за насъ дни. Честити сме че достигнахъме този денъ, въ който сме са събрали сѣчките за едно намереніе, за една свѣта цѣль, която не трѣбваше да ся остави толкова време съ хладнокрѣвіе. Далечъ веке разногласіята! Далечъ раздорите! Далечъ партизанството! Днесъ сме са събрали сѣчките съгласно да освѣтимъ деня за съединеніето на училищата нѣхъ.

» Като вкусихме веќе горчивите плодове на четиригодишното разединение на школите ни, като доволно почувствахме гибелните слѣдствия на общия раздоръ въ града ни (кото слѣдствия тука не споменуваме по особъ, за да не наранимъ съ въспоминанието имъ чувствителните сърдца); като на конецъ ся убѣдихме сичкима, че неизбежно е съединение на училищата ни, и, като съ нами да видимъ сладкия плодъ на трудовете и разноскити ни, рѣшихме да съединимъ училищата си — и ето днесъ сме ся събрали да осветимъ това съединение.

» Избраната и уполномощенната отъ васъ ком. найнапредъ ви принеся срадованіе си за днешното торжество и да ви благодари, че предложението на почувствителните наши съграждани за това съединение благосклонно ся прие отъ васъ, и скоро ся възложи на ком. да го изпълни. Но трѣбува да знаете, че избранната училищна ком. нащо не може направи безъ вашето съдѣйствиє въ нужно време.

« Ком. въ пълно уверена, че ще намира готово вашето подкрепление, ваша, да помощъ въ трудностите, които може да срещне, наела са е да предприеме това многотрудно дело. Впрочемъ и вий са старайте да оправдайте надеждите на комисіята, и да изпълнявате щото са изискова отъ васъ, ако искате работата да върви наредъ и напредъ, за да не докарате комисіята до отчаяніе, както сичките й старанія да се изгубятъ за всегда и да бѣдѣтъ *последная гория первиѣ*.

« Слѣдователно, комисіята като приготви и натѣкми спикето до отвареніето на заседаниити ни веки училища, за пѣтно счита днесъ да изложи предъ честното събрание щото е изработила до сега, и ва умолява да дадете внимание. »

Тукъ г. бесѣдникъ излага дѣлата на комисіята отъ като сѣ е съставила до този день (9 8-врія) сир. какъ е наредила приходите за годишното подържаніе на сичките ни училища мъжки [4] и женски дѣѣ, какъ избора изъ помежду си попечители школки петъ лица, какъ промышля да задържи г-на Т. И. Шишкова заедно съ г. Христа Ваклидова за главни учители, които да ся догледарятъ за работата си, както го изискува

длъжността имъ споредъ съставеніята отъ попечителството училищны законъ, който ся отнася за длъжностите на комисіята, за длъжностити на учителити, на ученицити и на родителити имъ.

Слѣдъ като прочете училищны законъ Г. Бѣседникъ ся отправи първо къмъ учителити съ благодарственны чувства, сътиъ къмъ ученицити съ лужиити увѣщанія, и найподиръ съ радованія къмъ общината на народното читалище, което комисіята ще има за сътрудникъ въ дѣлата си. А бесѣдата ся заключи съ слѣдующата молитва къмъ Всевышняго.

« Отче небесный! благослови ты днесъ наше събрание! ниспосли божественный твой духъ да утвърди това наше съединение! Всели миръ и любовь помежду ны! съхрани насъ отъ сѣко несприятно противодѣйствие! благоволи да осветишъ съ тайнственото си прѣсѣтствие днешното наше тържество, споредъ утѣшителити думи на единопородный свой сынъ « плѣже есте два плѣ триє, собрани во име мое, посреди ихъ есмь азъ » и съ молитвата на нашити просвѣтители св. Кирила и Методія подай сила и крѣпость и на учители, и на ученици за да продължавать дѣсно и успѣшно предпріято то си поприще, а намъ дай твой миръ, за да прѣбѣдимъ въ всегдашно съгласіе и единомыслиє за слава и прославление пресветаго твоего имени. Аминъ. »

Тогава отъ учителити излезе Г. Шишковъ съ поздравителна рѣчь къмъ общото събрание за повото отвареніе на съединенити ни веќе училища въ едно нераздѣлно наредно училище, като изложи на кратко ползити които общава това съединение, особно ако гражданиити живѣятъ въ съгласіе и миръ, безъ което никакое добро не бива. И рѣчьта той заключи съ думити на Псалмопѣвецъ: *Се что добро или красно, но еже жити братѣмъ вкупу..... Яко тамо заповѣда Господь благословение и животъ до вѣки.*

Послѣ Г-лъ Ваклидовъ изрѣче нѣколко думи, прилични на това обстоятелство; и найподиръ единъ отъ първити ученици на Г-на Шишкова направи благодарение отъ страната на съученицити си къмъ гражданиити за грижата, която зела за тѣхъ и училищата, като ги снабдяватъ съ достойни учители и пр. А изразеніето на ученика бѣше толкова благоразумно и уважително, щото у по многото произведе съззи на очите имъ.

Тържеството найподиръ сѣ свърши съ двѣ

армонически пѣсни испѣти отъ учениците въ честь на благодарителныи нашъ отецъ Суатана.

ОПРОВЕРГАНІЕ И РАЗДРОБЛЕНІЕ НА

Г. Манджуковото и Гендовото Писмо, вѣстено въ притурниягъ листъ на България брой. 84

Писмото ви, Г-да Манджуковъ и Гендовъ, не само че е лишено отъ порядокъ, нъ е пълно съ брашоловения нито на джждъ нито на вѣтръ. Нѣка ся истѣжувамъ: то е пълно съ грамада отъ противоречія и глупости. Може бы да ви ся не хване вѣра за което ви казвамъ, или пакъ да речете че ви беда; недай Боже! пострадаети ся малко и съ равнодушіє на послѣдвайте въ раздробленіето на писмото ви и тамъ, като въ оглѣдало, ще видати че то е пълно, както ви рековъ, съ вратвило отъ заблужденія.

Да ся небавимъ по забикалки; едно че листътъ е малакъ и друго да ви ся нестяга душата; нъ да ударимъ на прѣко.

Слѣдъ комплиментити съ които почнахти писмото си прѣвата ви грижа бѣше да схокати и да ся расхрдити на галаталинги че ви докачили честьтъ като ви мыслили за недостойни; нъ нека видимъ да ли ви сте въ правдинити си. Какъ! нема слѣдующити ваши думи отговарятъ на правдата ви:... Той (Начуоглу) е готовъ да ѣж (коріята) предаде на обществото нъ намъ непонося да я земимъ, защото той колюа остави на насъ, марбасчанци ти не я зематъ отъ насъ. Съ тѣя думи ви не доказвателно ясно че нечинити нито бѣзевъ гребенитъ? защо ся проче срданити на хората че ви не иматъ за достойни, когато ви сами ся прѣвозгласявати за такива? Предъ да ся учити на срданя, научете ся прѣвомъ повече да мыслиати а по малко да приказвати, да не прехвъркжти отъ предметъ на

предметъ, безъ да го поиспитами нѣ-какъ. Да примимъ. Вы думати че Начуоглу не е освоилъ нищо; нѣ за-що толкова противоречіа? невидити-ли че ся плетете като думати: » Трѣ-ба да знаете че Начуоглу гдѣто е освоилъ куріята тя е една малка чя-сть...» каже ли вы сега вые кое отъ двете да предпочитамъ да вѣруваме и кое на васъ е угодно? Васъ ли да вѣруваме че сте болни отъ кокоша слѣ-пота, или Начуоглу че е грабитель? До гдѣто вы ся истолкувати, ные вы налагаме да влечети и двете: и че сте ливкави, и че Начуоглу е граби-тель.

На васъ были драги общити имоти и отъ драгость канити ни да вѣрува-ме че изваждовати нѣкому очите ако пожелае да ги усвои. Съмнѣвамъ ся да знаете че фразата « изваждахне му очите » има две значенія, природно и отвлечено и че природното само ся относя на онія които осѣщатъ истинна драгость за общити имоти. Вые за да извадихи очити (въ природно значе-ніе) на Марбасчянци, извадихи на Начуоглу очити по отвлечено зна-ченіе на фразата. Тука подобіето е че и двамата извадихте очити, но ра-зличіето е че на Начуоглу станаха четири, а на Марбасчянци нито едно остана, и така вмѣсто да вѣруваме че вы е драго да глѣдате общити имоти да принадлежатъ на обществото, ные предпочитаемъ да вѣруваме това което е логическы: че на васъ е драго да глѣдате общити имоти да принадлежатъ на Начуоглу или вы е криво ако му не принадлежатъ.

За да оправдаете Начуоглу прави вы ся да ни препорѣчите Г. Х. Не-дѣлчя за примеръ; то е излишно, съка-ме, да ны го толкувати какъвъ е и що е? ныего познаме твѣрде добре и може да ны ся трѣкаятъ изъ сандж-цити нѣколко екзамплара отъ похва-ліятъ листъ когото нѣкой родолюбци му посвѣтиха, ощи на 1852 година, за въ знакъ на моралността му (!)

и неукоризненното му поведеніе!

Доста е за читателити да знаятъ само два рѣда отъ похвалніятъ Х. Не-дѣлчювъ листъ; Тоя мъжъ толкова е былъ достопочтенъ и нравственъ чотото ето какъ сѣ са молили за него Богу:

« Гръмни Боже удари го,
« Спусни огнь изгори го,
« Сильно море удави го,
« Чръна земля погълни го и пр.

Отъ тіа редовце читателити ще зе-матъ обширна идея за того человека, когото ни го призовдатъ за типъ на добродетельтъ.

—О—

СЛИВЕНЪ 1860 8-вріа 25-го

Господине издателю В. България

Сѣкогаждъ кѣту прочитамъ вашія вѣстникъ, гледамъ отъ денъ изъ денъ изъ всякаде нашитѣ Българи съ нетѣр-пѣніе очакватъ остановленіето на на-шѣтъ народна Іерархія, за коя наше-то честно Правителство, не ще ни от-кажи, въ ще ни испълни желаніето кѣту на народъ вѣренъ и достоенъ за неговата отеческѣ милость. Това сѣщото очаквали и ный тука, и гледа-ми кой часъ ще чуйми тѣ-зи радостна за сички народъ Български повинна Само това е жално тука, зашто на-шитѣ граждани, или по добръ нашѣтъ първо-начальници, ако и да желаятъ да видатъ нашето доховенство освобо-дено отъ лукавитѣ фанаріоти, нѣ пакъ ся отнасятъ къмъ тѣхъ хладнокровно, кѣту че мислятъ вече нашѣтъ работѣ свършена! Срамотно нещо е въистина да гледами, кѣту въ Сливенъ градъ, въ днешно время да ся развождатъ 2-3 калугери фанаріоти, кои да лѣ-жатъ и събличатъ невинныя-тъ Бълга-рски народъ! Тѣ съ тѣхнитѣ лѣжи и лукавства можѣтъ не само простоду-шніа и невинніятъ да излѣжатъ, нѣ даже и оногова, който ты мысли за ничтожни.

Единатъ отъ тѣа калугери, който е отъ духарскіятъ святогорски Мѣна-стиръ на имя Киприлинъ родомъ

ганозліа, той е человекъ разврателъ, съ една речъ, въ него ся намиратъ отъ сичкитѣ лошаи качества, кои да ги опишѣ не е възможно, нѣ само да кажа нѣкой и други негови постѣпки отъ по забелѣжителнитѣ. Този фана-ріотинъ е станѣлъ припѣна та е раз-вадилъ нѣкой други фамилии съ него-витѣ гнусни постѣпки; освенъ това той чрезъ неговитѣ пріят... разврати едно невинно момиче, и стане причина щого-то сега отиди да живеи въ Цариград-скитѣ общи домове (кирханы) Той е който сѣкогаждъ хули и безчести съ-най лошеви думи цѣль Български на-родъ понеже знаи чевинчаніето на на-шитѣ градоначальници! Нему е повѣ-ренъ сега скиптрѣтъ фанаріотски да лѣжи, съблича и да наговаря простѣ-тъ народъ да мислятъ, че сѣкогаждъ не-е было нито ще бѣде Българска Іе-рархія; нѣ то сичко было да земѣтъ само отъ народа чорбаджіите пари.

Гръцкитѣ владци кѣту виѣха вече че неможѣтъ да съблѣчатъ като напрѣ-дъ явно българитѣ, разиратили тѣхни мисіонери да имъ принесѣтъ отъ бѣл-гарскитѣ села дохода: зашто еворедъ както казвѣтъ селачитѣ, калугери па-падиѣли по селата кѣту скакалицы.

Отъ както ся си избрали вѣршитѣ патриархъ, Киприліаносъ си е дигналъ главѣтъ кѣто конѣ: съ дѣлѣтъ капла-дисанъ съ лесичи кюркѣ, съ черни чехли на прагѣтъ и съ дѣлѣтъ кехли-баренъ чибукъ, ся расхожда цѣль де-нь въ оная улица дето седи и не мо-жи нито жена, нито младо момиче да излезе предъ очите му, нито пакъ други нѣкой може да го поздрави съ добъръ денъ или добъръ вечеръ.—Го-рдостъ не изказана.

Ката денъ седи по 4-5 часа на порта-тъ съ чибукъ да гледа женитѣ, кои гинувѣтъ и замѣнуватъ, и нѣкогаждъ дѣрзва да ги позакача и да ся поиграва кѣту буга въ цѣль градъ. — По гроздобѣръ преминаувѣтъ по край него нѣкой си момичета отъ Иленскити колиби а той безобразно дръпа да ги пѣта: коя е отъ тѣхъ женена, коя не е а тѣ кѣту му осѣщатъ мислѣтъ на каде води, казватъ му тѣбе трѣбавати да дѣлѣтъ Вапирю съ Вапиръ.—това му ся отго-варятъ и заминуватъ. Видители до кой стѣ-пенъ достигѣлъ този омразенъ и гнусенъ фанаріотинъ !!! (сѣдѣва)

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

При сичките старанія на дипломацията да се рѣши Италійскіятъ въпросъ въ единъ конгресъ, Освободителити на Италия не пропушатъ нѣ единъ часъ за да върватъ напредъ. Освѣтъ Венеція и Римъ, които са защищаватъ отъ политиката на сичкити Европейски сили, само малкото Парче, въ което бѣше са въздържалъ Неаполскіятъ царъ, бѣше останало на италійскити патриоти да освободатъ. Споредъ най новити извѣстія и това малко владѣніе пада въ рѣцѣти на Сардинія и на Гарибалдовцити. Ето тѣя извѣстія.

(Телеграфическа депеша до Борсата на Галата)

МАРСИЛИЯ, 10 Ноем. (н. к.)

„Викторъ Емануилъ влѣзе въ Неаполъ и провъзгласи присъединеніето. Гаета само останала непокорена договаряса да са предаде.“

Една притурка отъ италіанскіятъ вѣстникъ, Насіоналъ обнародва слѣдущата телеграфическа депеша:

на Н. П. Контъ Кавуръ, въ Туринъ.

»Приземаніето на Капу направи да влѣзатъ у рѣцѣти ни 10,000 роби съсъ генералити имъ, 290 тона отъ тучъ, 160 кода за топове, 20,000 пушки, 10,000 саби, 80 талиги, 240 метри за мостъ, 500 коня и мѣски, муниція отъ съкакви видове и много облека.

Единъ други италіански вѣстникъ, нѣ Попоццо д' Италия, обнародува отъ 3 Ноемврія (н. к.) слѣдующити подробности:

»Бомбардируваніето на Капу ачна завчера, на 1 Ноемвр. на 4 часа вечерята и са продължава цѣла нощъ. На 11 часа на сутрината, на 2 ноемгарнизорътъ подигна бѣліятъ прѣпорецъ. Предъ вечеръ слѣлующата депеша са обнародува тука: »Генералъ Милбицъ на генерала Тюръ. Нареддамъ войската си за да влѣзъ въ Капу.«

»Казуватъ че осемтъхиліади войни на неаполскіятъ царъ, които были въ Капу предали са съсъ условіе за

да могатъ да излѣзатъ отъ калето съсъ военни почести. Тѣ щели да идатъ послѣ у Неаполъ отъ дѣто ще са пренесатъ у Генуа. Неаполъ е пълномованъ и празнува; улицити сж пълни съсъ свѣтъ. Общонародната радостъ са показува съсъ здравици, съсъ пѣсни, съсъ литаніи отъ манасти и съсъ съкакви бѣлѣци които струва едно телкосъ важно приключеніе.

»Казуватъ че Контъ де Трана, братътъ на неаполскіятъ царъ, намиралъса въ числото на робити.«

Се същиятъ вѣстникъ описува какъ е станало жребеніето въ Неаполъ за присъединеніето на това царство съсъ Сардинія. Отъ 1,312,376 души, които трѣбували да си даджъ гласътъ, 1,302,064 души казали да, а 10,312 казали нѣ, и слѣдователното присъединеніето са приело. Магистратътъ провъзгласилъ прѣдъ събраніето, че народътъ отъ южната Италия иска една и нераздѣлна Италия съсъ Викторъ Емануила Конституціоналенъ царъ и неговити законни котомци. Тая прокламация са прие съсъ ржкоплексканія отъ пѣлнѣтъ и са поздравилъ съсъ топове отъ калетата и отъ военнити кораби.

—Въ предишніятъ си листъ нѣе обнародвахме споредъ европейскити вѣстници истѣлкуваніето на варшавското вижданіе, истѣлкуваніе, дадено отъ австрійскіятъ министръ, Г. Рехбергъ, предъ дипломатическото тѣло. Европейскити вѣстници не преставатъ още да представяватъ съкакви предположенія върхъ това вижданіе, безъ да могатъ още да му дигнатъ булото. Нѣкой стѣтѣхъ искагъ непременно да раздѣлятъ европейскити държави на двѣ и да ги збятъ. Споредъ това тѣя журнали са мжчатъ да докажягъ, че Австрія непременно ще нападне на Сардинія, а отъ тая причина ще се намѣсатъ и други сили. Врщаніето въ Парисъ на княза Метернихъ, австрійскіятъ посланикъ въ тоя градъ, занимава много тѣя вѣстници, които увѣряватъ че Австрія е занесла на Франция такъизи предложенія, които не щели да иматъ добри

слѣдствія за Сардинія, макаръ и официалніятъ французски вѣстникъ Монитеръ да вика, че такъизи една мѣтва не е истина.

По близо за вѣруваніе може да е новината обнародвана отъ *Ажмсъ Райтелъ* върху политиката на Австрія въ Италия. Тоя вѣстникъ извѣстява, че князь Метернихъ истѣлкува на Г. Тувнела, французскіятъ министръ на външнити работи, политиката на Австрія, като я представилъ въ четири точки: 1. Австрія ще тури въ дѣйствиѣ вѣрно реформити подарени въ скорошнѣта диплома на Императорътъ;

2. Тя ще продължава да държи едно запазительно положеніе, и обржжуваніята направени у Венеція иматъ за единственна цѣль да отблѣснатъ едно нападаніе;

3. Тя не ще да напусни системата за несмисаніето;

4. Тя мысли, че единъ конгресъ не може да достигне до едно практическо рѣшеніе, предъ да са приеме една обща програма отъ голѣмнити сили, приеманіе което са види проблематическо.

—Подтвърдяватъ са новинити за напредваніето на съюзнити войски у Кина, които извѣстихме въ преднити листове. Отъ 12 до 21 Августа (н. к.) зели много калета върху рѣката Пейхо, която преминали и зели най важното кале Таку. На приземаніето на това послѣднѣо кале, французи паднали 200 души а Англичани 250 души и единъ само офицеринъ убитъ. Въ калетата намѣрили хилада татари убити между които и главната нѣя команда. Другити калета са предавали сами. Същиятъ вечеръ сичката земя до Тіенгъ-Сингъ са предаде, и посланициги на съюзнити сили отишле на Тіенгъ-Сингъ на 14/26 Авг. и отъ тамъ щели да идатъ за въ Пекинъ, дѣто имъ са обрѣкло Пекинското правителство да ги приеме тържествено.

Ето манифестът и грамо-
тата съ които Австрийскитъ
царъ дава на народити си
нови свободни закони, за
които говорихми въ предиш-
ти листове:

*царски Манифестъ
на народити ми*

Когато възлѣзохъ върху престолъ-
тъ на мои прѣдци, самодържавіето
бѣше подчинено на насилни потрясе-
нія.

Слѣдъ една борба чрезмѣрно скър-
бна за мои патриотически чувства,
явися въ мои владѣнія както и въ
почти сѣкити земи, твърдо потърсе-
ли, на европейскитъ континентъ,
крайната пужда за едно по тѣсно съ-
средоточуваніето на правителственна-
та власть. Общитъ редъ и осигоря-
ваніето на най голѣмото число на мир-
ни жители на монархіята изискува-
ха тая мѣрка, побуденити страсти и
скърбинити напомнюванія на най близ-
кото минало правяха невъзможно сво-
бодното движеніе на елементити до
скоро още толкосъ неприятелски.

Искахъ да са науча за желаніята и
за пуждити на различнити земи на
монархіята, и основахъ и свикахъ слѣ-
дователно моятъ държавенъ допълне-
нъ Съвѣтъ споредъ моята грамота
отъ 5 Марта (н. к.) на тоя година.

Споредъ предложеніята, които ми
предложи тоя Съвѣтъ, рѣшихъ да
дамъ и да обнародувамъ днесъ една
заповѣдъ относительно на политическо-
то нареждане на монархіята, относи-
телно на правата и на положеніето
на Кралевствата и на зимити особно,
въ сѣщото време, относительно на
гаранціята, на уставътъ и на полити-
ческото представяніе на цѣлата мо-
нархія.

Азъ изпълнихъ длъжността си ка-
то господаръ, като свързахъ съсъ тоя
начинъ напомнюваніята, желаніята и
закованити исканія на мои народи

съсъ дѣйствителнити пужди на монар-
хіята ми, и като възвѣрихъ, съсъ е-
дна цѣла тишина, на мъдростта и
патриотическата ревностъ на мои
народи успешното развитіе и утвър-
дѣніето на учрежденіята дадени или
възобновени пакъ отъ мене. Чакамъ
честитиѣтъ имъ успѣхъ отъ цокрови-
телството и отъ милостта на Все-
могущитъ, въ рѣшѣти на когото по-
чиватъ назначеніята на царѣти и на
народити, и който не ще да откаже
благословеніето си на дълбокити и
съвѣстнати желанія на сърцето ми.

Віена 8-20 Октомврія 1860

Францъ Іосифъ с. р.

Сѣкакви нѣща и Новини

—Прочитамо въ Журналъ де констан-
тиноплъ слѣдующето:

« Императорското Правителство са
договори за единъ заемъ доста голѣмъ
за да тури кредитътъ на хазната върху
твърди и неизмѣняеми основи.

« Извѣстени сми, че първитъ капита-
лъ който ще са даде на Високата Пор-
та на сѣки мѣсиць, ще са употреби
исключително за свършеніето и скорото
махнуваніе на останалото отъ каймето.

« Като дава едно толкосъ формално
увѣреніе, правителството има за цѣль да
укрѣпи най скоро общенародното обвѣ-
руване, щото безъ забава царството
въ търговіята и финанціити, да има неоп-
ровергаеми преимущества, които му
осигорява удовлетворителното състояніе
въ които ще са намѣрятъ отъ сега фи-
нанціити на Имперіята.»

—Два мезлиша отъ министрити стана-
ха миналіятъ четвъртъкъ и миналата
сѣбота, за да продължаватъ да испиту-
ватъ вопросити на финанціити.

—Казуватъ че потребнити записи за
заемътъ, които трѣбува да подпише пра-
вителството, дошли миналата сѣбота съ
Францускитъ ваворъ.

—Кенанъ ефенди са наименова ме-
китубчія на Харджіето (министерството

на външнити работи), намѣсто Серверъ
ефенди, който са наименова мюшешаръ
на министерството за търговіята (тиджар-
етъ).

—Споредъ Журналъ де Константино-
плъ новинити отъ Дамаскъ были твърдѣ
удовлетворителни. Християнити веке нѣ-
матъ страхъ отъ Мусулманити, които
са убѣдили че немогатъ веке да шаватъ
като гледатъ че правителството не са
шегува. Страхътъ са по умножилъ ме-
жду мусулманити, като видяли че пра-
тижи въ заточеніе Шенкъ Абдулахъ-
Хилеби, когото прекаруваха за светець
и особно като фанали сега да имъ съ-
биратъ силафатъ.

Споредъ сѣщитъ вѣстникъ Н. П.
Фуадъ паша дошелъ на 11/23 Октом. и
предсѣдателсвувалъ международната (е-
вропейската) комисія която ще наредъ
бѣдното управленіе на Сирія, и която си
вършила работити съгласно. Извъредно-
то сѣдовище, което сѣди куршидъ паша
и други чиновници, виновни, както и
началницити на Друзити продължавало си
дѣлата, дѣто можели да слушатъ и час-
тни жора като зематъ позволеніе.
Войски, башибозуци, отишли да гонятъ,
друзити у Хоранъ дѣто бѣха побѣгнали
тѣ послѣднити. Много отъ началницити
на Друзити сѣ са изловили отъ Башибозу-
цити, които напреднували на работата
си.

—Измирскія француски вѣстникъ
Емпарсиаль, като извѣстява колко зема
Франція данѣкъ на годината отъ тютю-
нѣтъ, съвѣтува турското правителство
да тури и то данѣкъ на тютюнѣтъ въ
турското царство. Тая година Франция
ще земе данѣкъ отъ тютюнѣтъ 186 ми-
ліона франки! защо Турція да не напра-
ви тоя данѣкъ, който може да докара
наймалко 50 мил. франки на годината.
Тѣ 50 миліона ще помогнатъ на финан-
ціити, и тогази Турція не ще са при-
нуждава да прави заеми.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Ноем. 1

Лир. Тур.	Гр.	...	...	...	113	20
Лир. Анг.	...	...	...	...	125	

Въ Книгопечатниѣ-тъ на Д. ПАНИЧКОВА

Положението на Българите към Гръцките и Арменските.

продължение

Старата гръцка и старият Рим имаха векове жени прочути с качествата на умът. У Галите (сегашните французи), у римските народи както и у Славянските народи жените са твърде почитани, тъй имаха правото за курортата, и особено у Галите жените за създаваха въ съборити. Въ таквози отношение християнството направи жените у западните народи. Светото му учение, което прави равни предъ Бога царствата и хората, принесе на жената устъпки още по големи въ обществото. Тачението на св. Богородица, на светици и мъченици жени, и то помогна за да са умножи почитта за жените. Въ средните въвеки тоя почетъ бѣше достигналъ до боготворение, и ако и да бѣше това прикаляване, обаче тая погрѣшка докара полза на подирлители поколения. Жената, като я почитаха, бѣше докарала, чрезъ врожденото си честолюбие, сѣка чедѣшка душа да почита себе си, и глѣдаше чрезъ добродѣтели и чрезъ единъ просвѣтенъ умъ да стане достойна за почитта, който ѝ даваха. За това отъ тая епоха исторіята ни показва едно голѣмо число жени да блистатъ съ умни качества, и това число са умножи отъ година на година.

Между славянските народи, полски и чешки жени ся славяхъ още у 15 и 16-иятъ въвеки съ тѣхното учение. По многото отъ тѣхъ говоряха, освѣнъ своитъ языкъ, Латинскитъ, и днесъ са намиратъ съчинения отъ оная епоха за предмети на науката, писани отъ жени.

Въ епохата въ която живѣемъ, учението е распространено доста между жените въ Европа. Общити училища за момчетата сѣ толко многочислени колкото и училищата за момчетата, и на тоя частъ у Франція са занимаватъ да направятъ училища съ високи науки за момчетата, науки които да ся

сравняватъ съ науки на университетити. Ако поискаме да покажемъ жени, които пишатъ днесъ книги въ сичкити европейски земи, книги, които найученити мъже прочитатъ съ интересъ, ние можемъ да ги покажемъ съ стотици. Епохата не е твърде далеко дѣто обществото ще са види принудено да даде на жените едно голѣмо число отъ правата си, които съвършено и невѣжеството правиха само мъжъ-тъ да ги има.

Учението като е толкостъ распространено между жените въ Европа, слѣдува че по многото майки сѣ добри учителки за дѣцата си, а майките които честта имъ ги е лишила отъ учението, иматъ предъ очите си добриятъ примѣръ на първоти; послѣ, и сѣщата младежъ си съобщава плодове на отхраната си.

Споредъ това въ една цѣло поколение са осневава едно любовъ за благородни чувства, за християнски добродѣтели, които излизатъ отъ това високо и единствено правило: *Люби ближніятъ си*.

Който обича ближніятъ си, той ще обича и отечеството си, и ако това послѣдното са докачи или нападне въ правото си, той ще прибѣгне да го запази, защото той като е наученъ да жертвува иманіето си, животътъ си за ближніятъ си, какъ не ще го по жертвува за запазата на сичкити. Като са обичатъ, хората ще ся помагатъ взаимно въ работити си, като състрадаватъ единъ съсъ други, като помагатъ на слабѣтъ, тѣ си даватъ, и иманіето, и животътъ за праведни работи. Разумѣваса че единъ такъвъ народъ, който е ималъ таквизи майки да му дадатъ една подобна отхрана, ще бѣде и силенъ, и богатъ, и съсъ вліяніе.

Слѣдователно нѣка заключимъ: Колкото у единъ народъ жените са почитатъ, толкостъ по много тоя народъ бѣва силенъ, богатъ и съ вліяніе.

(слѣдува.)

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 9-врія 4/16 1860

Въ брой 18 на послѣдната книжка глѣдаме едно извѣстие къмъ спомоществователи и въикашници настоятели отъ стърната на тукашните настоятели на българската книжница. Това изложение търси да научи причината на немарението на хладнокръвieto на спомоществователи, безъ да напомня никакъ на сѣщата точна причина, която сѣ надзиратели. И тѣй безъ никакво друго внимание това изложение казва: « въ първото побуждание, ние ся показваме любородни и щедри много малко, но щомъ мине вѣре, забравяме и обѣщанията си и оставаме безъ внимание и най явни си задлъжения. » Това, почтенни настоятели не трѣба да го отдаваме само на нашити българи, то е свойство на сичкити хора: първата охота за едно нѣщо не е еднаква съ послѣдната. Но тукъ не състои работата ни въ охотата нити въ щедростъ, но въ едно любородно и искрено чувство. Ако това любородно и искрено чувство са показва хладнокръвно по настояще отъ спомоществователи, то не е чудно, защото ние надзиратели и настоятели тукашни още изъ начало го изневѣрихте и изгудихте. Увардихте ли ние условіята които са пріеха отъ нашити любородни? постъпихте ли по основната програма на общината? Не. Когато ние не вършите нито испъдите онова което наричатъ, съ коя правда молихте другите да спомогатъ, или немарени и хладнокръвни ги наричатъ?

Основата на това общество не бѣше ли съ лихвата на капиталътъ да ся върши онова което може да помогне за развитіето на нашата книжница? Дѣ е това сега? ве е ли че лихвата ще погълни капиталътъ? погълна го и отиде! Цѣльта на тая община само книжница ли бѣше да издава? Ако е това тѣй за което сме увѣрени че не е друго, че, защо каните още нашити любородни за напри? Недостатокътъ даже при сичкити двестини спомоществователи, става отъ капиталъ и отъ день на день са смалява; безъ да безпокоите никого, карайте да го свършито и дѣлото ще бѣде свършено по скоро и по пріятно за кефѣтъ на безсѣвѣстни егонисти

Колко похвално, пріятно и полезно щеше да бѣде това общество за нашитъ народъ ако бѣше постъпило по основата на начални си правила! Сега неговата полза като ся ограничава въ малки нѣща, остави и за малко вѣре и изгудява народното чувство на

нашите българи. Настратинъ Ходжа напусто не бие старятъ воля, защото сичката погрѣшка е въ него, и тукъ нашите стари егонсти, които сж препятствіе на сѣко общо добро, като не можиха да възпрятъ дѣлото въ начало, намесиха се да го погребятъ по късно. За да сполучатъ въ намѣреніето си тѣ начнахъ книжичити които и не за много врѣме направихъ органъ на тѣхнитъ каприци и монополъ на тѣхнитъ страсти. Работити сж доказали че всяко дѣло което ся упрѣ до тѣхъ зема едно такова наопаки напредваніе, защото егонизмътъ не дупуша друго яче да бже. Слънцето което родомъ грѣе, ще угрѣе и другици, но, защо е като късно оставаме!

—Отъ Кюстендилъ пишятъ до нѣкого си въ Ц-градъ и му потвърдяватъ че освѣтъ кюстендилци, Самоковци, Софіянци и сичкити почти наоколо были готови да препознаятъ папата отъ кождото, още да гледатъ на грѣшити и да чакатъ отъ тѣхъ нѣщо.

Това вънѣшно мнѣніе не че не смѣстувува и тукъ въ нашити българи; тѣ виждатъ че другъ спасителенъ пѣтъ нѣма за насъ освѣтъ този и почти че хвагиха да го слѣдватъ избощо сичкитѣ, и дѣто до нинѣ го забавихъ, то бѣше че ся страхувахъ отъ едно нѣщо—да не стане раздѣленіе между ни. Тѣ отъ истина ся смѣнѣватъ дали сичкити повѣтъ ще ги послѣдватъ. Поизта не стои тукъ само да ся отървемъ отъ грѣшити, но стои и въ нашата цѣлокупность затова както и да постѣпимъ, трѣбва да сме сѣкога заедно.

Ако и да е самиятъ пѣтъ който може за да ни избави отъ грѣцкото фанариотско духовенство, и да введе между ни благополучіето, то са види че сичкити не са узрѣли още за това, което по късно непременно ще досетятъ и ще послѣдватъ. Ако сичкити бежа въ единъ степенъ почти въ разсѣдокътъ си, то сичко бѣше лесно; но по злополучіе това не ся случва даже и между най просвѣщенити народи колко повече между насъ. Но причина на тѣзи ще имаме още много мжнотинъ, додѣ да можемъ да видимъ себеси както желаемъ.

Който и да е пѣтътъ, трѣбва сѣкога да глѣдаме цѣлостта—безъ нея добро не е добро, постѣпката не е пѣтна и сабдствіе то е зло.

Баймаканциътъ и владиката были още въ Кратово. кратовци накарали до сега владиката да изъ повърни до 60 х. гр.—и слѣдватъ. Едного попа слѣпъ съ едно око когото епископътъ занопилъ за сто минца накарали Діонисія да го распопи и да по-

върни стотѣхъ минца,

—Увѣряватъ ни отъ Русе че нѣкой си българинъ Мавриди за свой интересъ, запозвалъ и защищавалъ много безпѣтнитъ дѣла на владиката както и на неговити хора. Ако да нѣмахме таквиза българи, то до сега нетегнвахме отъ грѣцки владци.

—Отъ Жеравна ни бѣлжатъ за двама събратія на злодѣйството — единъ чорбаджія на име Димчо Вълковъ — а другиятъ единъ калугеринъ. Първиятъ като испренесалъ варѣтъ, който ся былъ приготвилъ онѣзъ година за школата, обсебилъ и едно църковно мѣсто, което селените немогатъ да зематъ; колкото общи пари зель за потребата си, както и другитѣ съ лихва, той като не платилъ за четри години нищо, търсилъ способъ да не даде и майката. Тѣзи не ни удивляватъ, защото сичкитѣ чорбаджии вообще сж такива; народътъ има право дето подъ тая дума разбира Изедникъ, защото сичкитѣ сж такива, и за това само ся налѣгатъ да иматъ тая служба, за която по нѣкоги толкова теватури ставатъ. Колкото за тогова, то тѣй, а за калудерина що да кажемъ? Споредъ дописката много имаме да кажемъ, които даже ни е и срамъ да изложимъ — и за това ги изоставяме; само ще забѣлжимъ че на едно духовно лице, което е като баща на селото, не мѣза тѣй; то, освѣтъ като треба да отбѣгва злитѣ примѣри, за да не дава причина и на другитѣ, треба юще и да събѣтува онѣзи които ги поддържаватъ; колко повече нему ся стои сега да отбѣгва постѣпкитѣ на злодѣйцитѣ и изедницитѣ — а не да ги съдружава. Тогива само то може да уварди предъ народътъ харектерическіятъ сичинъ и предъ бога приличното си заслуженіе. По злополучіе отъ тѣзи духовни, прилични лица по настоящее малко имаме, за това не ся смѣнѣвами че и този е единъ или отъ недоуфланитѣ или фанариотитѣ.

—Сѣками да помнятъ нашитѣ читатѣли дето бѣха ни писали за единъ униятинъ Български попъ отъ Битоля, че тамошниятъ владика чрезъ протосингелтъ си запретилъ Българитѣ да слушатъ неговото преповѣданіе и го афоресалъ че былъ еретикъ. Днесъ ни увѣряватъ че тоя сѣціятъ протосингелтъ, съ заповѣдтъ на владиката, въ църкова про-

повѣдалъ наопаки: «братъ християни, да не отбѣгвате отъ тукъ що ся нахожда Български попъ, защо онъ не проповѣда нищо противъ вѣрата нити законитѣ църковни — това зарѣчя наша святая владика». Това какво показва не можемъ да докажемъ; както да е се ще да е нѣкоя фанариотска игра, защото тѣ тукъ тѣй небдижатъ онова що сж плути.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРІЯ

ПАНОГОРИЩЕ 10-й 8/врія 1860.

Господине Д. Цанковъ!

Едва сега хващамъ перото си, което отъ шесть мѣсяци наслѣлъ бѣхъ испустилъ и неможехъ да го намѣримъ отъ горяциятъ.

На 2-й тогоже ся освяти нова черква въ това мѣсто. Между другитѣ случихъ ся азъ званъ или незванъ да съучаствувамъ на това тържество. Отъ нацикъ страна мы, гостіети остахме много благодарни на Паногорци и щемъ имъ захваляме за пріятіето съ което ны почетоха, зашто бѣ много добръ.

Исприво само едно нѣчто въсчудване всичи ны — зашто да не дойде самъ голѣмий Владика за освященіе черкватъ въ Паногорище, нѣ да проводи отъ малкитѣ, Деврия (видися, че прѣвѣа не сж го оставили домашнитѣ работи или може да си въображава това село за село отъ 30-40 домородства, та не е възпріалъ да дойде самъ) Г. Левкий бѣше ся тропилъ тукъ преди три дни, то ся знае за да ся приготви, нѣ зашто? за освященіе ли? не! зашто никога небѣше ся приготвилъ въ това по-отнапрѣлъ, а всичко бѣ оставилъ да ся готви на часа, въ който трѣбваше да ся сврши, заради това тога ничто друго не глѣдахме, и нечюяхме, освѣтъ едни выкове и блесканіе отъ нѣговъ стражъ възъ гостіети, священници които бѣхъ дошли да глѣдатъ какъ ся освящава черква, а не да освящаватъ. Така единъ отъ тѣхъ былъ навѣкнѣтъ; другото щеше да удари съ свѣщници, а третото по-ля съ воскъ; тыл и други тѣмъ подобни комедии глѣдаше человекъ при освященіето; а неговата свита, която състоеше отъ единакъ діаконъ и двама трима арманъ-папазларѣ грѣци, които бѣ довелъ да му съдѣйствуватъ при освященіето, тѣл освѣтъ дѣто не бѣхъ приготвили нѣчто по-отнапрѣлъ, нѣ и въ часа, за когото бѣхъ доведени, не глѣдаха друго ничто освѣтъ да четатъ и да

пѣхъ за да си покажатъ прѣдъ народа, че знаятъ Български, та не намъчиха отъ да ги оправемъ отаѣхъ, като слушахъ, че ни една рѣчь неизлизаше право изъ устата ни.

Криво лѣво черквата ся освяти. Прѣзъ деня мы ходехме по пріатели на честито, а Владиката за интересо си по водоосвященіе. Надвечерьтъ ся прилучи да го цовыкатъ за да оѣде единъ мрътвецъ. Тамъ ся намѣрихъ и единъ отъ гостіе-ты, и, като неможалъ да трѣпи да слуша оѣдото на грѣцкы языкъ, той казалъ на одного отъ священникы-ты владѣнны: мы сме Българе и дошли сме да слушаме оѣдо отъ Владикѣ на Българскы языкъ, а не на грѣцкы!— Священникъ-тъ: по-чеже искате да четемъ Български, дѣ ви Българскыи книги?— Гостенинъ-тъ: амп ба-квы сте ви владѣнны да си имате Българскы книги, когато щете да четете прѣдъ Българе? За тоя отговоръ гостенинъ-тъ си намира прѣдаденъ въ рѣце на запіе и затворенъ въ конака! Вечерьтъ помръкна, когато всякой отъ насъ ся прибирахме у дома, като ся научихме за учиненото добро отъ странѣ владѣнны на Панагорскѣмъ общинѣ, неможехме да ся стрѣпимъ мы да ядемъ, да пиѣмъ и да ся веселимъ, а гостенинъ-тъ да остане гладенъ, жеденъ и цѣлѣнощъ да мути въ тъмницѣмъ до другъа денъ, нѣ въ сѣщія часъ ся събрахме до 30 душъ, та отидохме въ конака, доказахме невинностьтъ на затворника прѣдъ забитина и испросихме отпушеніе му. Тамъ мы пускахме челоуѣка, етои доходи и отъ Владикѣмъ едина челоуѣкъ, проведенъ за да го освободи отъ тъмницѣмъ види ся, помисли си сѣ, че може да бѣждѣ послѣднит горшѣя первыхъ, та прибрѣзѣха да ся отпусти вечерътъ потыно, каквото да ся непростиратъ за другъа денъ на дълго и на широко. Нѣ то още вечерътъ стана что стана.

Въ понедѣльникъ Г. Левкій пакъ служи литургія въ новѣмъ черковѣ и на отпустъ, когато сѣ ступа около него народъ-тъ зе да му цѣлува рѣка и да си земе нафора, той изрече едно кратко слово, което заключи сѣ: Азъ ша благодарихъ много отъ вашъ, та ако ще ша благодарили и вы отъ мене, то.....(да мя подарите)! Послѣ той си ризѣ нафората, а другъ държеше до него до за пари!

На третій день въ вторникъ посѣтихъ, казватъ училището, нѣ не като пастыръ добрый, който ся полага душѣмъ за овцѣи т. е. не отишелъ да пригѣда какъ върватъ

училищата, та да ги по нареди, ако види нѣчто криво или да пригѣда и да испита колко ученици има сиромашки голи или боси или безъ книги: та да ги снабди съ нужни, нѣ вѣзълъ другояче: да пригѣда чистото нѣмъ и да види, что работятъ Българити. Оттамъ вѣзълъ въ книгохранилища та да пригѣда и да испита какви и до колко книги иматъ и послѣ сѣдналъ да филологисва и да имъ казва отъ что была произведена рѣчь Панагюрище! то не е было негова работа, зачтото мы по отнапредъ знаемъ, отъ что е производна и сложна тая рѣчь, освѣнъ това имаше и историческото описаніе на това мѣсто, та по добръ е было да не записва народа съ това что то му не е работа, нѣ да му е предложилъ за онова, което ся иска отъ неговитъ дѣлжности! като си ялъ сладкото, изѣзълъ, казватъ отъ тамъ безъ да подари нито една пара поне за сиромашкити дѣтца, а въ Панагорище пристѣдѣ цѣла недѣля та искара селото повече отъ 5000 грошовци!

Два часа отъ Панагюрище отстои село Стрелча. Стрелчени не быде си платили за тѣмъ година ембатика. Г. Левкій имъ проважда хаберь я да си проводятъ дълга, я ще имъ сѣ трѣсни въ селото съ всичкѣмъ си свитѣ, та ще ги искара отъ толкова си масрафъ и послѣ пакъ ще си земе земаіе то! Тѣ сѣ убояли да не бы да нападнатъ скакѣцѣи въ селото имъ, та да направятъ поразія, пребрѣзватъ и испровождаютъ му исканіе отъ него, само за да отбѣгнатъ отъ по годѣмо зло. Нѣ на излизаніе отъ Панагорище, той една вечеръ късно пакъ отишелъ да припошува въ това село; нѣ жители му го изгонили и не дали му нито да отсѣдни отъ коня. Оттамъ ся упѣтихъ въ друго село, дѣто за да примамѣ селянитѣ да го задържатъ и да му направятъ добръ нкрамъ той чтоиъ отсѣдналъ отъ коня захваналъ да свѣти по къщити вода, та да имъ ся покажи добръ, това е тѣмъ кто ви казѣмъ, чюли! докажи сега пакъ ты на Панагорци, за дѣто са го държали цѣла недѣля и издавахъ му толкова сумѣ пари, такожде и на Стрелчене дѣто си невидятъ училището въ какъвъ е халъ, ами глѣдатъ владѣнны, зачтото менъ не е само това работата. *

Единъ отъ гостіе-ты.

(*)Отъ Панаг.—Господаръ и горѣ е съставено назѣвѣието на това село, та трѣбѣ да ся нарича Панагорище—панова гора или господарска гора, а не му е имѣто Панагюрище произведено отъ Гръцкѣмъ рѣчь.

СЛИВЕНЪ 25 октом. 1860.

Господине Редакторе на В «Българія»

Моля ви вмѣстете въ честныя вашъ листъ слѣдующитѣ.

Сливенско-Асенскитѣ градоначалници извършихъ презъ тѣзи дни двѣ достопохвални дѣла.

Първо удѣлжиха попъ Йордана Економа да се остави отъ владѣнното намѣстничество, и да бѣде и той единъ отъ другитѣ народни священници, за което той писмено се обѣща безъ никакво противословіе.

Второ порѣчяхъ на попъ Стама, който държеше нѣколко села на Търновскія митрополитѣ отъ Сливненската казаа, да ги присѣдини съ Сливненскитѣ и да познава за глава Сливенско-Асенското общество. И той се обѣща на то писмено.

Смѣшно ни се видѣ (за да ви явѣмъ и то), като се научихми, че Месемвренскитѣ гагаузи, като видѣли, че Българитѣ нерачили да даватъ вече на владѣнната пари, рекли и тѣ, «а ми нѣ защо даѣмъ!».

Асенскія мостъ приближава да се свѣрши; благодареніе за то на великодушнитѣ спомоществователи христіани, Османци и Евреи.

Гроздобербата ни бѣше довольно добра, само имамѣ довольно главоболія съ ондалакѣя родомъ Ерменецъ!

Единъ богатъ младъ селянинъ Българинъ стана жертва на злодѣйцитѣ презъ тѣзи дни. Честното правителство нѣа двама запрени за то юще търсе и испитѣва.

Годѣмы притесненія има въ хората споредъ слабія алжшверішъ!

Каймакаминъ-а ни отиде на Едирне, за да се види съ Негово Высочество Едирненскитѣ Паша.

Днесъ тукашнія *Касѣмъ назѣрѣ* стана довольно добъръ.

Сутрѣ Сливненската черкова Св. Димитрій има сборъ, и ѣ посѣщаватъ не само Клуцохорци и Новоселцы, нѣ и отъ околнитѣ села.

Единъ отъ Читателитѣ на Вашія Вѣстникъ.

Господине Вѣстникарю!

9 8-врія 1860 подѣ ДРАКА-ТА

Послучаѣмъ замѣнахъ тѣя дѣи презъ Съртъкшлери, провадѣско Тука найдохъ до 60рѣ

и любопытни селяне съ народни чувства. Тѣ залагатъ да учатъ дѣцата си на книги и настояватъ за украшеието на черковни си и ся трудятъ да поставятъ училищата си по на добръ редъ *).

Най достопохвални сж за рѣвността что иматъ и чакатъ съ нетѣрпеніе да видятъ по скоро возобновеніето на българската іерархія; и си стойтъ на думѣта за да не приематъ веке у селатата си грѣкъ владыка; нито да му даватъ владычина и ехбатыкъ. Това имъ е разговорътъ и все за тоя въпросъ бабнуватъ, нѣ щели сж сбаде, думатъ желаніето ни? Баль-капанъ знае.

Тука дѣйствуватъ нѣколко лица за сичко и имено: отъ Черковия Г. Вълчо и Б. куртовъ, отъ Равна г. Лазаръ Г. Семолу и георгій Недѣвъ, отъ Марковецъ Г. Митю Жечковъ, отъ Кюлефче Г. Ради чернюлу.

Тоя послѣдній е най дързостный. Презъ дене си отишелъ въ селото калугерче, и като намѣрилъ попа отъ новпазаръ, който безъ да пыта закупилъ отъ варненскія владыка селата скача върху му да го бие и натрува му брадата добръ..... попътъ оишелъ да са плаче на мюдюринъ нѣ не слагучилъ.

Казватъ че варненскія протосингелосъ излязълъ да плени, нѣ испаденъ по всждѣ враща ся посрамено—

*) Кюлефчени исклучаватъ зачтото сж съвсѣмъ несъгласни съ другати—Масторътъ имъ е попъ Димо фанариотска пачавра.

—О—

СЛИВЕНЪ

(продълженіе отъ брой 85)

Нему не му стигнало да си изпълнява страсти само съ женскитъ поѣ, нѣ пошало му ся да открий и стария обичай на неговитъ братя фанариоты, спречъ да употребява содомство. При него сидеше едно момче младо и като му поиска безобразно то чѣстно Българче побягва и разказва спички неговы гнусны и срамотны обходы.

Негово слѣпенство знаелъ былъ да записва и за треска: Преди нѣколко дена зоме на единъ бѣденъ человекъ 10 гроша и му записалъ единъ мускъ, въ която муска написалъ единъ молитва на грѣкы и завилъ ватрѣ малко памукъ отъ ветхата ся камплафа. Више глупость, више невежество! колко ли парички е зель той безъ да знай нѣкой отъ такива глупости! Този безобразникъ съблѣча ката денъ селата и шринася съ кола вална, жити и много други дребны работы изажгалъ и обегнилъ селата.

Незная нѣши-тѣ градоначалници зашто толкова му пазятъ просото и хладнобровно гледжтъ на неговитъ гнусны и безчестны постѣпки. Видисж нѣкой и други да го запазватъ за нѣкой частенъ интересъ и по нѣкогаждъ по единъ пукъ армаганъ, нѣ съжаляваны тѣя Господиновцы че сж повели да ги гости и да имъ замазва очитъ съ такива работи.

Я да премислимъ ний Българи-тѣ, които смъ толкова милиона народъ, колко калугеры нями испратены между грѣкитъ народъ да просятъ и събличатъ, както тѣ ся дошли тука кѣту слѣпцы?—Това може ли вече да ся търпи, предъ очите ни да ни худятъ и ний пакъ да ги хранимъ? Нека секи Българинъ, кой е запоенъ съ чисто Българско мѣко размысли и разсжди добръ, и тогава да кажи, да изчезнатъ грѣкы Владыцы, поповы и калугеры отъ очитъ на Българи-тѣ.

Колкото за общи-тѣ ни работи въ градъ, ще разумѣйте отъ горѣ-речени тѣ. Тѣй сжщо и Училища та ни сж въ такжвъ успѣхъ, шото повече не може да бже.....

— Сливениць.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Колкото и да гледаме, че отъ една страна страховети отъ кѣмъ Австрія са распиляватъ на тоя часъ и че слѣдствіята на варшавското вижданіе не сж вредителни за италійското единство, и отъ друга страна че неаполскитъ царъ е приближилъ на свършеніе, пакъ още нищо рѣшително не може да са каже какъ ще са свърши италійскитъ въпросъ. Отъ редомъ са види че ако италіанцити са ограничатъ на тая само земля, която са намира на тоя часъ у рѣцѣти на Виктора Емануила, въпросътъ лесно ще са рѣши. Нѣ ще ли останатъ небухнати Венеція и Римъ? Тука е съмнѣніето. Ако гледаме освободителити на Италія, нѣма съмнѣніе, че Италійскитъ въпросъ не ще са рѣши поне безъ Венеція. Единъ италіански вѣстникъ, *Индипенденте*, които дава нѣколко подробности за вижданіето на Гарибалди съ Виктора Емануила, показува че Гарибалди нѣма да са остави отъ Венеція. Ето що пише тоя вѣстникъ:

„Царъ Викторъ Емануилъ и Диктаторътъ са срѣшнаха на 15/27 на Сентъ—Анджело, и двамата на конь. Царъ Викторъ Емануилъ носеше облекло на генералъ отъ Сардинската войска; Гарибалди бѣше облеченъ съ чървена риза и Италіанската дреха, наречена *Пончо*. Безъ да слѣзе отъ конятъ. Гарибалди подади рѣка на Царятъ и му рече:

« Господарю, давамъ ви днесъ сичката земля, която призежъ съсъ мѣто ви; нѣ щж да ви я предамъ наистина само когато и Капу ще стане вашъ. Слѣдъ като земж тоя градъ, ще идж презъ зимата да живѣж като пушчиякъ въ капрара. Послѣ, ако нѣкой крушумъ не доде да ми земе животътъ, ще идж на пролѣтъ, дѣто иде, въ Унгарія и тогази съсъ вашити войски и съсъ моето съдѣйствіе Италія ще стане една.»

„Благодарж ви, отговори царятъ, и са надѣвамъ да бждж съкониги и съгласенъ съсъ васъ. Вѣрувамъ че вие сте най добріятъ и единчекъ отъ моити пріятели.»

„Слѣдъ тіа дуии царятъ и диктаторътъ пригледаха ордіята и са раздѣлиха между Сентъ—Анджело и Сентъ—Марія, царятъ са върна на Тейно, а Диктаторътъ на казерта. Генералъ Сиртори съдружаваше Негово Величество.»

Предъ да влѣзе у Неаполъ, Викторъ Емануилъ направилъ една голѣма побѣда надъ войска та на Неаполскитъ царъ, така шото Сардинската войска опира до Гаета, дѣто Францъ 2 не си е изгубилъ дързостъ та и са готви да стои на срѣща. И наистина, че приземаніето на Гаета може да са позабави, като не ще може да са обиколи отъ сички ти страни отъ Сардинската войска. Гаета е на край море, и за да може да са земе полесно, трѣбува да са блокирува, което другити сили и особно Франція не позволиха. Ето какъ тѣкуватъ французкити вѣстни-

ци защо не позволили да направят блокусъ:

» Неприпознаването на блокусъта за Гаета отъ силити станало само по причина на едно нѣжно чувство, нѣ съсъ една челолюбива цѣль.

» Гаета е станала днесъ прибѣжище на Франца 2 и на младата царица, на братиѣта му и на сестрите му, и въ тая фамилия са намиратъ много дѣца съвсѣмъ на малтъкъ възраст. Сичкити послѣдуваха честта на царѣтъ, когото тѣ не рачиха да ся съгласятъ да го оставятъ въ мъжнати обстоятелства, въ които той са намира, и положеніето, въ което са намира сега царската фамилия, подложена на едно нападаніе въ сѣщо-то време и отъ сухо и отъ едно море, даде причина за поведеніе-то на французкото правителство, което не ще невинити да страдатъ отъ тежината на революціонити приключенія, и най много за това щото Францъ 2 да не саулови робъ отъ свойти собствени подданици.

» По причина на тия работи и на тия прегледуванія, нападаніето на Гаета отъ море не са позволи. »

— Нѣмскити вѣстници испитуватъ и търсятъ да намѣрятъ какъ ще постѣпн Прусія въ Италійскіятъ въпросъ. Келската газета, която мислятъ да познава отъ близо намѣреніята на Прусія, изразява се тъй: Прусія не ще одобри нападателни мѣрки въ Италія отъ страната на Австрійското правителство, нито да закрий Австрія отъ сетнияти които може да докара едно таквози нападаніе отъ каквато и да е страна да доде. Дору и предъ едно нападаніе отъ страната на Италія противъ Венеція, прусія не ще да ся повлече въ бойното поле, ако една отъ слѣдующити двѣ работи не са случи; или ако земята на германската конфедерация са докочи, или пакъ ако нѣкоя държава въ Италійска са намѣси въ борбата противъ Австрія.

Това е, споредъ нѣмскити вѣстници, намѣреніето на Прусія въ италійскіятъ въпросъ, сирѣчь да не са мѣси Англія и тя си показува мнѣніето за тоя въпросъ въ едно слово казано отъ Лордъ Палмерстонъ. »..... Ние

видимъ сега, казува Палмерстонъ, въ една друга частъ на Южна Европа да са извършуватъ измѣненія, които, надѣвамъ ся, ще могатъ да достигнатъ до едно основаніе въ Италія на една система толкосъ по много пріятна на щастіето и на благополучіето на Италіанцити, отъ колкото тия измѣненія бѣха противни за нѣкоя напрѣшни правителства. Нѣ, господари, напийтъ съюзъ е само дѣйствието на мнѣніето, ние оставяам Италіанцити да си вършатъ свойте собствени работи и сичкото за което са надѣваме и желаемъ е щото другити сили да слѣдватъ нашіятъ примѣръ и щото народѣтъ на Италія, подаренъ съсъ толкосъ дарби отъ натурата, да са остави свободенъ да си нареди свои собствени работи споредъ него както му ся види за най прилично на неговото добродѣйствието и за неговото щастіе. »

— Рускіятъ вѣстникъ Инвалидъ, като говори за варшавското вижданіе, разгледва това което той нарича *нови и стари идеи*, и вѣрува да може да утвърди че италійскити приключенія представляватъ борбата за тия двѣ идеи, макаръ и Сардинія да направи нѣкоя нередовни работи. Тоя вѣстникъ казва че работити въ Италія още не сѣ узрѣли за да може да стане единъ конгресъ.

— Споредъ италійскіятъ вѣстникъ, Индипенденте, ушь несвободнити държави намѣрили едно срдѣство да са намѣсятъ въ Италія, като позволили на офицерити си и на генералитиси да влѣзатъ у войската на Францъ 1 и да са биятъ противъ революціята. Споредъ това ушь Прусія проважда на Гаета Г. Юхкусъ, едно време министъръ на германската конфедерация, а Росія проважда тамъ единъ воинъ, който самъ си прави една цѣла войска, Генерала Тотлебенъ.

— У Берлинъ твърдѣ вѣруватъ че силити, които бѣха са събрали въ Варшава, ще съобщатъ на другити дворове слѣдствіята на тѣхното разглеждане. Казуватъ че Императорѣтъ Александъръ зель върху си да обади на двата голѣми западни дворове за рѣшеніята зети въ господарскити конференци въ

Варшава. Се мислятъ, че разгледуваніята като са сѣ отнасяли само до главни начала, силити, на които тия съобщенія ще станатъ, ще приематъ безъ никакво препятствіе заключеніята които тѣ съдържаватъ.

Самото практическо слѣдствіе което произведе това царско събрание, казува една кореспонденца отъ Берлинъ до Конституціонелъ, е че австрійскіятъ императоръ можи да са убѣди че не може да са упира нито на Прусія, нито на Русія нито на Англія, ако му скимни да започене пакъ играта отъ миналата година. Неговити мними естествени съюзнити ще му липсатъ на 1861, както му липсаша на 1859. Освѣнь това може да сѣ приеме, че несполуката на Варшавската конференція е направила да разумѣятъ второстепенити държави на Германіи назначеніята на Германія немогатъ да бѣдатъ една съ назначеніята на Австрія, и може да са надѣва, че ако Баварія представи, наистина на Діетата своето предложеніе относително за осигоряваніето на Венеція това предложеніе ще ся отблъсни.

— Австрійскіятъ кабинетъ испраща на посланниците си по чуждити сили по една нота, дѣто имъ извѣстива за новити нарежби на тая имперія, нарежби показани въ грамотата на императора.

Чудяха са, защо Австрія нищо не говори въ тоя документъ за сношеніята ѣ съ германія, отъ която и Австрія е една частъ, споредъ, нѣкои нейни страни, които са считатъ въ Германскіятъ съюзъ. Поменѣтата нота допълнюва това липсуваніе отъ грамотата. »... Съ тия нарежби, казува нотата, земи, които са считатъ въ германскіятъ съюзъ ще придобиятъ една политика, която ще помогне да упазн и да стегни помного единството на тия земи съсъ цѣлото нѣмско отечество, а отъ тамъ и народната свѣръзка, която съединява сичкити Нѣмци. »

— Австрійската Газета казува че новити учреждения на Австрійската държава не сѣ

толкось добръ изяснени за землти на Нѣмци и на Славянитѣ, както сѣ изяснени за Унгарія. Тя желае Австрійскіятъ Царь да ги изясни и ако тѣрбува да ги допълни.

Царска грамота за вътрешната парежба на монархіята.

Ние Францъ Юсифъ I, и пр.

Тогази, когато нашити прѣдѣди отъ славна поменъ са занимаваха да основатъ въ нашата августѣйша кѣща една точна наслѣдственна форма, то бѣше редътъ за неизменено наслѣдство, който, отреленъ отъ Негово Апостолическо Величество Императорътъ Карлъ VI, на 7-19 Априлія 1713, и познатъ съсъ име прагматическо утвърденіе, са пріе отъ държавити на нашити различни кралевства и земи.

Подкрѣпена върху непоколебимата основа на едно наслѣдство натронътъ твърдо основанъ, и върху правата и свободностити на кралевствата и на земити поменѣти.

Турени въ съгласіе съ нераздѣлимостъта на разнити части, които я съставляватъ, Австрійската монархія увеличена и утвърдена отъ него време споредъ политическити мѣждународни трактати, надви юнашки на опасностити и на нападеніята, които я плашиха, чрѣзъ вѣрностъта, преданпостъта и юначеството на народити си.

За интересътъ на нашата кѣща и на нашити народи, нашата господарска длѣжностъ е да упазѣмъ силата на австрійската монархія, и да дамъ на безопасностъта ѣ осигуряваніята на явни и сигурни права и на едно особно едновидно дѣйствиѣ. Тія осигоряванія могатъ да станатъ съвършенно, само чрѣзъ учреждения, които отговарятъ на историческити права, на разликата, която съществува между нашити кралевства и провинци и на интересити на тѣхното нераздѣлимо единство.

Като гледащи, че елементити на уставнити общи и едновидни учреждения сѣ са развили и усилили споредъ равенството на нашити подданици предъ законътъ, споредъ свободното извършване на вѣроисповѣданіето което е

осигорено за сѣкого. споредъ правото за службити, което не зависи отъ чинътъ и отъ рожденіето, и споредъ подчиненіето сичкити на данѣкъ. споредъ уничиженіето на аугаріити и на гюмруцити които са намираха изъ вжтрѣ въ нашата монархія; като гледами послѣ, че споредъ осредоточваніето на властъта на царщината въ сичкити земи на европейскіятъ континентъ, общото разгледуваніе на голѣмити работи е станало една нужда неизбѣжна за сигурностъта на нашата монархія и за благодѣнствіето на провинциити ѣ, за да са махнатъ различіята, които съществуваха отпрѣди между нашитѣ кралевства и провинци, чрѣзъ едно участіе, прилично наредено, на нашити подданици въ законодателството и въ управленіето върху основата на прагматическото подобряваніе и чрѣзъ нашата властъ, ние намѣрихми за добро да рѣшимъ и да заповѣдами това което слѣдува като за основенъ и неотложенъ законъ на царщината, както за насъ тѣй и за нашити законни наслѣдници.

1. Правото за да са дава, за да са измѣнява и за да се уничижава закона не ще са извършува отъ насъ и отъ нашити наслѣдници освѣнь чрѣзъ помощъта на Діетити законно събрани и на държавіятъ съвѣтъ въ който Діетити ще пращатъ едно число членове отредено отъ насъ

2. За напрѣдъ ще са разгледуватъ въ държавіятъ съвѣтъ и ще са рѣшаватъ съсъ помощъта му сичкити законодателни въпроси, които се отнасятъ до правата, до длѣжностити и до интересити, които сѣ общи на сичките наши кралевства и земи, сиречь: въпросътъ за монетити, за парата и за кредитътъ, въпросътъ за гюмруцити и търговіята; послѣ и въпросътъ за основити на банката, въпросътъ за основити на управленіето на пошити, на телеграфити и на желѣзнити пѣтища, въпросътъ за нарежбата на военната служба, за ввожданието на нови данѣци, за умноженіето на данѣцити и на десѣтачкити, които сега съществуватъ и

именно умножаваніето на цѣната на солъта и за заключваніето на новитъ заемъ съобразно съсъ нашето рѣшеніе отъ 5-17 юлія 1860, обрѣданіето на дълговети на царщината които съществуватъ, продажбата, измѣняваніето на мюлковети на царщината не могатъ да са заповѣдуватъ освѣнь въ съгласіето на държавіятъ съвѣтъ. Най послѣ отрежданіето на бюджетътъ на расходити за дѣто иде годината, нарежбата на смѣткити и на слѣдствіето отъ годишнитѣ расходи тѣрбува да ставатъ съсъ помощъта на съвѣтътъ.

3 Сичкити други законодателни въпроси, които не са намиратъ въ предидущіятъ членъ ще са рѣшаватъ отъ Діетити, а колкото за кралевството и провинциити които принадлежатъ на унгарската Корона, въ смисълъта на тѣхнитѣ ветхи учреждения, и за нашити други кралевства и провинци, въ смисълъта на тѣхнитѣ особни учреждения.

Нѣ защото, освѣнь провинциити на унгарската корона, нѣкои законодателни въпроси за които държавіятъ Съвѣтъ нѣма исклучителна властъ, сѣ са разгледували отъ много години за сичкити други наши провинци изобщо, ние запазюваме за насъ си да разгледуваме и тія въпроси съсъ помощъта на Съвѣтътъ, като са зематъ мнѣніята на Діетити. Едно общо разгледуваніе на работити, които държавіятъ съвѣтъ нѣма властъ да разгледува, можеда стане, ако тія работи са пожелаатъ отъ Діетити.

4. Тая царска грамота ще са пази у архивити на нашити кралевства и провинци, и послѣ ще са помѣсти въ законникътъ на земята съсъ саморѣченъ текстъ и на разнити язици на Имперіята. Нашити наслѣдници, туку като възлѣзатъ на престолътъ, тѣрбува да си турятъ върху тая грамота царската подписка, и да я проводятъ на сѣко отъ нашити кралевства, дѣто ще я помѣстятъ въ законникътъ на земята.

И не смислит, не си турихми под-
писката, царскіятъ си печатъ, и за-
новѣдахми тая грамота да са унази въ
архиви на нашата кѣща, на дворѣтъ
и на цършаката.

Дадена въ нашата столица и съ-
даище Виена, на 8-20 октом. на хи-
ляда и осемстотинъ и шейсетъ, два-
найсетата година отъ нашето царуване.

Францъ Иосифъ с. р.

Контъ Рехбергъ с. р.

по заповѣдъ на императорѣтъ

Баронъ де Рацсонетъ с. р.

Съкакви нѣща и Новини

— Съобщаватъ на Заглавието и съдържа-
ніето на една грѣцка книга, която тѣ дни
ше излизе отъ печатъ и която е съчинена
отъ нѣкого си Григорія, първи писаръ на
снѣдѣтъ на грѣцката Велика Черкова. Тя
служи за отговоръ на брошурката, обнаро-
двана отъ Г. Х. Николи Милчоглу, и на
насъ, които казахме, че Грѣцкія царограшки
патрикъ нѣма каноническа властъ надъ Бъл-
гарія и надъ Българита. Ето й заглавието
и съдържанието:

Изсѣдованіе

за

Каноническото право на вселенскіятъ
патріаршески престолъ върху православна-
та черкова въ България.

Часть I.

За черковити въ България.

Глава I.

Черковата въ България отъ начало е била
подъ властѣта на патріаршескіятъ царогра-
шки престолъ.

а. Посредствени доказателства.

б. Непосредствени доказателства.

Глава II.

Въ България православната черкова никога
не е била припозната отъ всеобщата чер-
кова за самовластна и самоуправяема.

Часть II.

За Охридската Архіепископія.

Глава I.

Съставленіето, траяніето и фазити на тая
Архіепископія.

Глава II.

Хрисовудѣта на пустиніяна, съсъ когото

отдаватъ навѣдреди черковни и политически
привилегіи на тая Архіепископія, е незако-
пенъ и дѣжливъ.

Глава III.

Какъ ся извърши притуряніето на Охрид-
ската Архіепископія и на подъ нея подчи-
нени Митрополія и Епископіи, на патріарше-
скіятъ царограшки престолъ.

Оставката на Охридскіятъ Архіепископъ
Арсенія.

Общателното писмо на подъ Охридската
Архіепископія Митрополити.

Часть III.

Глава I.

Различіе на обемѣтъ на подъ Охридската
Архіепископія Митрополія и Епископія, отъ
черковити на собствено називаемата Бълга-
рія, и пакъсо оправданіе на грѣцкото духо-
венство.

Глава II.

За мнимата Търновска патріархія. Съста-
вленіето й, законностьта й и съществуване-
то й.

—Францушкіятъ романистъ Алекса-
ндръ дюма финалъ да издава у Неаполъ
единъ вѣстникъ на Италиански языкъ
съсъ име Индипенденте (независимъ)
Въ първиятъ си брой, най напредъ на
първата колона, тоя вѣстникъ обнародва
слѣдующето:

« Вѣстникѣтъ, дѣто ще го извади прия-
« телятъ ми Дюма ще носи хубавото
« заглавіе Независимъ и той за това
« е достоенъ по много, защото той ще
« нападне първо на мене, ако нѣкога са
« отдалеча отъ длъжностити си като
« народенъ сынъ и като челолюбъ
« въ воинъ. »

« Г. Гарибалди »

— Триестскіятъ вѣстникъ Діаволето
(дѣволчето) извѣстява, че францушката
Императрица зела Княгиня Даринка,
жената на покойния черногорски князь,
Даніила, подъ своето особно покровите-
лство и я пригласила да иде на Парисъ
съсъ дъщеря си.

—Една комисія смѣсена отъ черног-
рци и турци са занимава на тоя часъ
да отреди и да забѣлжи границата ме-
жду Черна гора и турско.

—Прочитамъ въ францушкіятъ вѣсти-
никъ, Патри, слѣдующето:

« руската Императрица, майката на
царя Александра I I, бѣше дъщеря на
покойниятъ пруски царъ, Фридерика-Ви-
лхелма, и сестра на сегашниятъ пруски
царъ и на прускіятъ князь-регентъ.

« Родена на 1798, Фредерика-Луиза
-карлота-Вилхелимина са ожени на 1817
за великіятъ князь Николая Павловича и
зе на това врѣме името Александра
Теодоровна. Знаятъ военіятъ бунтъ
който избухна на 1825, когато великія
тъ князь възлѣзуваше на рускіятъ пре-
столъ: въ тѣя критически обстоятелства
младата Императрица показа единъ ис-
тински юнашки куражъ. При сичкити
добродѣтели на една жена, тя притурѣ
качествата на една господарка: и съкога
имаше едно твърдѣ голѣмо вліяніе върху
духѣтъ на императора Никола. Предметъ
на едно истинско поклоняніе отъ стра-
ната на сичката й фамилія, тя направи
да я убожаватъ подданицити й! за то-
ва смъртъта й ще бѣде едно желѣніе нѣ
само за царската фамилія, нѣ за цѣла
Росія. »

—Миналата сръда, както и вчера, ес-
нафити имали събраніе, въ което са е
разгледувалъ българскіятъ религіозенъ
въпросъ.

—Нисмата отъ Бѣл—градъ извѣстя-
ватъ, че Г. Раевичъ са оттеглилъ отъ
Министърството на външнитѣ работи, и
на мѣстото му станалъ Г. Ристичъ, ед-
но време секретаринъ на Сърбската
депутация въ Цари—градъ.

—Левантъ Херадъ казува, че Му-
ширъ Исмаилъ паша ще са отреди да
обиходи останалити мѣста, които Ве-
ликіятъ Везиръ не може да иде.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Ноем. 4

Лир. Тур.	Гр.	...	...	114	20
Лир. Англ.	...	...	...	126	20
20-франгъ		...	...	100	20
Полъ Имп.	...	...	...	102	20
Медж. бѣло	...	...	...	22	20

Въ Книгопечатниж-тъ на Д. ПАНИЧКОВА

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ

*Домовети на сърцето
отъ Августъ Макетъ (*)*

Животътъ е късъ. Той е посъянъ съсъ единъ купъ неизбежни злочестія. Притури имъ още и онія отъ кои то отбъгивахъ, това е безуміе; да изгуби челоука младостта си въ дотегнуваніе и въ самота. когато една жена, която са мѣчи челоука да я съжелява, тича може по баловети по празници и са надува въ славата си като несправнена невѣста, като Лукреція и като Епонина, това е по много отъ безуміе, това е глупаво.

—Обаче, ще видѣхъ, ще размыслихъ, каза си Арманда като излизуваше отъ приказката; която има съ баронката. Госпожа Дампмесниль не ма познаваше, не знаеше името ми, и ето като ма съзрѣ, позна ма и почти ми каза и името. Тя забѣлѣжила баща ми. Сичко това е чудно, сѣки ще са съгласи.

Да, тая млада мома е съвсѣмъ противното на една статуя. Мърданіе бързо, погледъ дълбокъ, вървежъ тежъкъ, разумъ превъсходенъ; тя е едра, рѣцѣти ѝ са хубави, видѣхъ подъ полити на дрехата ѝ единъ кракъ дълъгъ и тънъкъ; зѣбити ѝ сѣ почти толкосъ хубави колкото и чудовити зѣби на Калиста. Космити ѝ, може, сѣ похубави.

Кой може отказа нѣкои намѣренія на случаятъ, въ моето срѣщнуваніе съ тая млада мома? Не ще ли да кажатъ че къшната ми дарба е приготвила работата? Не е ли чудно, че отъ срѣдата на развалинати, върху които отивахъ да са наскърбѣхъ, никне, за да ма утѣши, това цвѣте изнамѣрено въ срѣдъ пролѣтъ? Единъ сжевърецъ не ще ли помисли, че моятъ невидимъ покровитель е турилъ тая млада мома у Калиста, както натурата туря вредъ цѣрѣтъ до злото, животътъ при смъртта?

(*) Вижъ № 84.

Таквизи бѣха мислити, които, по една неосетена наклонность, докараха Арманда къмъ нови охоти. Колкото гледаше да оправдай тая наклонность толкосъ са приближаваше до нея. По край него, завчасъ, сѣки му помогна безъ да знай той. Познаватъ дѣятелността на Луціана, неуморимата ѝ воля, ревността която тя знаеше да въспали у пріятелити си. Баронката, като са върна на първити си идеи, и като вѣруваше да е искарала тоя пътъ у Арманда умаломощеніето на едно лѣжливо положеніе съсъ желаніето на едно измѣненіе, баронката подбуди по бързо отъ колкото никогъ Г. де Біержа, бащата, като му препорѣча паза, дѣятелность, дору и побѣда.

Слѣдствието не са забави. Като са ладоха на Луціана и на младиятъ момъкъ сто случаи за да са срѣшнатъ, госпожа Шодрей като увѣри че адмиралката са залюбила отъ свѣтътникътъ, —Охъ! сиромашка невинна жена! Какъ я набѣдѣваха, нея, неукоризненната любовница на шедраванътъ!—Най послѣ, времето като позволяваше разходкити, излизаніето по шумата, кърските гозби, мислятъ да ли Луціана, искусна и нѣжна каквото бѣше, знаи да употреби въ полза сичкити елементи. Три мѣсеца слѣдъ първото вижданіе, Дампмеснилицити и Біержевци ти станаха нераздѣлими. Тая млада мома, на която почетната и твърдата любовь свършуваше толкосъ люто, толкосъ звѣрски, ветхата любовь, която береше душа въ сърдцето на годеникътъ. когото си тя избра, тоя Ангелски типъ истребитель е по общи отъ колко то мислятъ, и нищо не е варварско както момичето, което люби.

Когато Арманда са съзрѣ у далекиятъ пътъ, който му направиха да извърви сичкити тія съзаклетници и който той извърви безъ да го молятъ тѣрдъ много, единъ видъ гризаніе на свѣстѣта го улови. Нъ твърдѣ късно бѣше. Злощастни малки против-

нія, които му са случиха, са махнаха чрезъ нови прелѣстенія, и защото той ище да са бори съсъ прелѣстеніята, защото не щѣше да са отдаде тѣй, безъ да са удари най послѣдниятъ пътъ, единъ день когато лицето му бѣше студено, челото му навѣсено, и постапката му като на една жертва, единъ день като вървеше наспоредъ съ Луціана, на полето, въ околности на примирената къща, госпожа Дампмесниль, която съгледуваше съсъ скърбъ біеніето на това болно сърце спрѣ отведнажъ своятъ омаломощенъ другаръ, и като го тури да сѣдне на край едно малко дърво, въ трѣвата, на сѣщото мѣсто, може, дѣто Калиста едно време бѣше толкосъ плакала за да извѣсти на Арманда трѣгнуваніето си:

— Господине Арманде, каза му тя, віе не сте вече сѣщиятъ. Съсъ скърбъ гледамъ върху лицето ви оно-ва, което става на дѣното въ душата ви, и въ часѣтъ когато трѣбуваше да сиѣтамъ за малко радостъ, видите са да показувате само ядъ.

Той поиска да отговори.

— Ядъ, каза тя съсъ едно сладко постоянство. Е добръ! разумѣвамъ го и ви отставамъ на рахатъ. Защо, слѣдъ сичко което са е рекло между нашити родители, и малко и между насъ, зашто да не земѣ малко свобода за да направѣхъ да ма разумѣятъ добръ? Господине Арманде, азъ много чухъ, на свѣтътъ, и научихъ, като го чухъ да го повтарятъ често, че младити моми, като са уженятъ, нѣматъ по люти неприятели отъ напояваніята на мѣжіети имъ.

Арманда си подигна главата, Луціана го улови за рѣката: